

repertoár malé scény

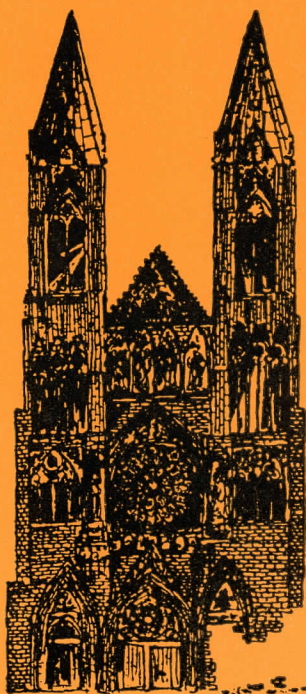
ROČNÍK 4

1966

ČÍSLO 11

sm

V. Renčín

PŘEDSTAVUJEME

*** VÁM**

*** VLADIMÍRA**

*** RENČÍNA**

výtvarný kritik

DINO BUZZATI

V DCXXII. sále výtvarného Biennale se známý kritik Paolo Malusardi nerozhodně zastavil. Tato místnost byla vyhrazena dílům Lea Squittinny — viselo tam asi třicet obrazů, které si byly na první pohled velice podobné.

Všechny představovaly — a trochu tím připomínaly Mondriana — mřížkování z kolmých a vodorovných čar. Jenže zde bylo pozadí vyvedeno ve svítivých barvách a mřížkování — dá-li se to tak nazvat — bylo v horizontálních čarách hrubější než ve vertikálních a tu a tam také hustěji u sebe, takže celek vzbuzoval dojem pulsuující a současně křečovitě životnosti, jako když se při trávení cosi v žaludku zahradí a pobolívá, než se to rozpustí a rozloží během dalšího trávicího procesu.

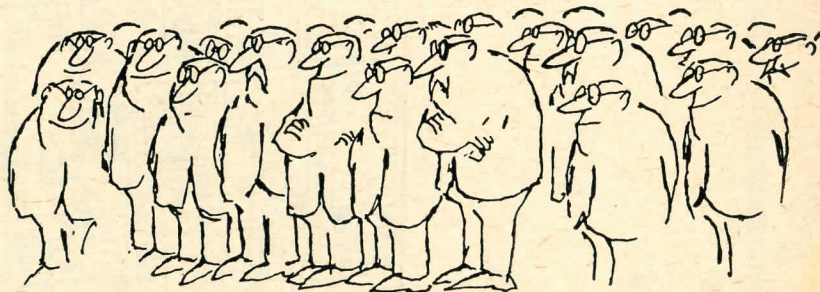
Výtvarný kritik se opatrně rozhlédl, aby se ujistil, že nemá svědky. Ne, byl docela sám. V tomhle dusném a parném odpoledni tu nebylo příliš mnoho návštěvníků a většina jich už byla stejně na odchodu. Za chvíli se bude zavírat.

„Squittinna?“ Malusardi hledal v paměti. Jestliže se příliš nemýlí, měl asi před třemi léty výstavu v Římě. Ale tenkrát malíř ještě nemaloval nefigurativně:

měl tam tehdy lidská těla, krajiny, vázy a ovoce v tradičním, překonaném pojetí. Na víc se už nepamatoval.

Listoval v katalogu. Byl tam jen soupis vystavovaných děl a krátký úvod od jistého Ermanna Laise. Podíval se na tuto stať — nic, obvyklé povídání. „Squittinna, Squittinna,“ opakoval si polohlasně. Iméno ho upozornilo na něco, co slyšel teprve nedávno, ale co to bylo, na to si už nemohl vzpomenout. Ale ano, správně: Tamburini o něm něco říkal, je to pár dnů. Tamburini, ten malý prchlivec, který nesmí chybět na žádné vernisáži a za zády malířů si ulevuje ze svých zklamaných nadějí, kazimír a obávaný mluvka. Nicméně díky svému dlouhému a nezištnému styku s uměním platil za nechybujícího znalce při rozpoznávání a objevování nových talentů, kterým budou za dva roky věnovat ilustrované časopisy celé strany barevných reprodukcí za požehnání oficiální kritiky.

Dotyčný Tamburini před dvěma dny při večeri v kavárně Florian zdlouhavě a zeshiroka — aniž by ho někdo sledoval — rozprávěl o Squittinnovi a vyslovoval mínění, že je to jediný opravdu velký objev letošního Biennale, jediná osobnost, která

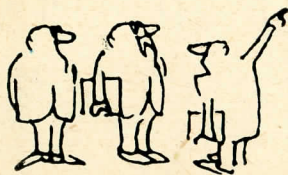
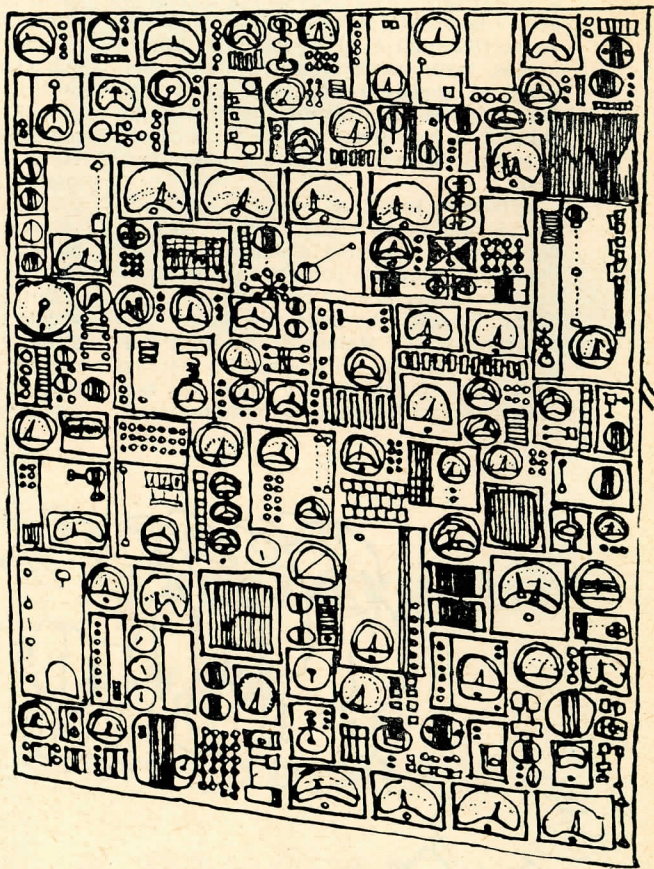

— a to byla Tamburiniho vlastní slova —
vybředla z bahna abstraktního konfor-
mismu.

„Squittinna, Squittinna... směšné jmé-
no!“ Výtvarný kritik se v duchu probíral
více než stovkou článků, které o výstavě
napsali jeho kolegové. Žádný z nich ne-
věnoval tomuhle Squittinnovi víc než dvě
tři řádky. Nikdo si ho nepovšiml. Byla to
tedy panenská půda a za těchto podmínek
skvělá příležitost pro tak známého kritika
jako je on.

Prohlédl si nyní obrazy trochu důklad-
něji. Ovšem žádné umělecké vzrušení před
těmito nahými geometrickými obrazci ne-
pocítoval, ba dokonce je třeba popravdě
říci, že ho nechávaly zcela bez pohnutí
a chladného. Ale přesto mohly vzbudit
nějaký podnět. A osud třeba vyhlédl právě
jeho, aby se stal záviděnným objevi-
telem nového velkého talentu.

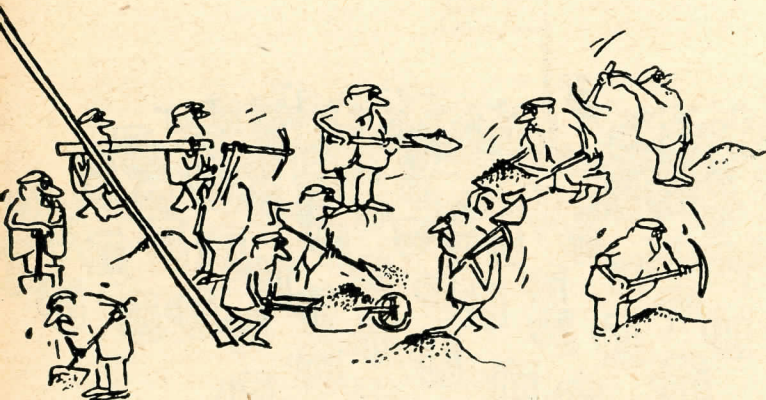
Ještě jednou si obrazy prohlédl. Jenom
jestli si může dovolit postavit se za Squit-
tinna tak bezvýhradně? Zdali by později

za určitých okolností nemohl některý z jeho rivalů argumentovat, že spáchal skandální přehmat? Nikdo, rozhodl. Tyto obrazy jsou příliš strohé, příliš nahé, příliš přísné a vzdálené každickému pomýšlení na zábavu, rozkoš či potěšení — a kdo by tedy chtěl a priori vyloučit, že tu máme co dělat s opravdovým géniem, o němž se bude ještě dlouhá léta hovořit?

Povzbuzen touto úvahou a rozhodnut, že napíše článek, který jeho kolegy naplní závisť i hněvem, že si dali ujít tak bá-

ječnou příležitost, odešel Malusardi zpytovat své svědomí. Co by se dalo o Squittinovi říci? Při některých, byť řídkých příležitostech se kritikovi podařilo být k sobě upřímný. „Mohl bych říci,“ odpovídal si v duchu, „že Squittinna je abstrakcionista, že jeho obrazy nic nepředstavují, že jeho výtvarná řeč je pouhou geometrickou hrou linií a čtverců. Že se však přesto pokouší svou duchaplnou novostí zapomenout na zřejmé plagování Mondriana, zejména tím, že horizontální linie

má silnější a vertikální že zobrazuje jemněji, toto zhušťování pak dokáže měnit, čímž docílují podivuhodných, metamorfózních efektů, jako kdyby povrch obrazů nebyl hladký, nýbrž vlnovitě plastický. Slovem, správný abstraktní trompe l'oeil...

„Tak se podívejme,“ uzavřel svůj monolog, „to je docela báječný nápad.“ Leč hned ho také zamrazilo, jako poutníka, který ponořen do myšlenek kráčí dál a dál a náhle se přistihne na okraji propasti. Když totiž hodí na papír tyhle nápady prostě tak, jak mu teď vířily hlavou, co si o něm pomyslí kolegové v kavárně Florian a na Via Veneto či znalci umění na Via Brera nebo v Akademii? Bezděky se usmál. Nene, holenkové, chválabohu, zná své řemeslo: každý obor musí mít svou vlastní řeč, a tu, která byla určena výtvarným kritikům, tu on ovládá dokonale.

Za hodinu už seděl v hotelu před láhví minerálky s biennalským katalogem otevřeným na stránce věnované sálu se Squittiniovými obrazy. A zatímco vykouřil spoustu cigaret, napsal toto: ... a bylo by mimořádně obtížné neuznávat u Squittinny navzdory zdůrazňování nezbytné stylizace jisté ustrnutí, ba téměř nezkrotitelné mesiášství formálního asketismu, jež, aniž by autor popíral impulsy dialek-

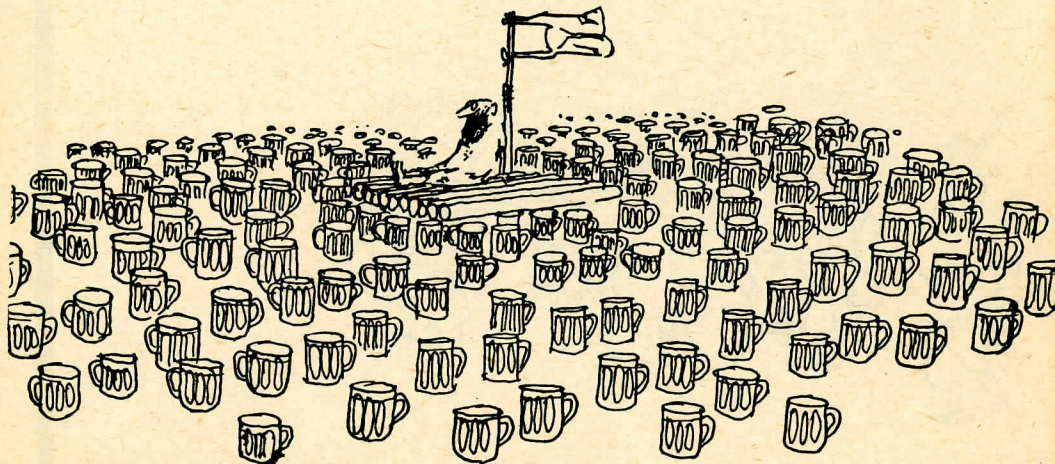
tické kontingence, směřuje k tomu, aby dodržel striktní míru reprezentativního, či lépe řečeno evokativního uměleckého zobrazení — jako důsledek neodbytného požadavku rytmu prosazujícího se v zčištěném utváření...

Jak nyní ovšem s minimem esoterických námitek nejlépe popsat celkem banální pojem trompe l'oeil? Snad takhle:

... Avšak právě zde se projevuje, jak mu Mondrianova mechanika slouží uvnitř hranic přechodu od jednoduchého převzetí zkušeností k plnovědomí skutečnosti, představované potom ve své nejnáléhavější a nejvyzývavější podobě jako charakterový jev, jenž se však na druhé straně díky přesnému vyabstrahování rozšíří k účinnému zastoupení nejvnějšnější síly...

Dvakrát po sobě přečetl tyto řádky, potřásl hlavou, škrtl „nezkrotitelné mesiášství“ a nahradil je slovy „neobyčejné nadání“, přečetl to všechno ještě jednou, opět zavrtěl hlavou, zvedl sluchátko a telefonem objednal v hotelovém baru dvojitou whisky. Potom se znovu ponořil do přemýšlivého rozjímání. Nebyl sám se sebou spokojen, snad mu whisky poskytné vytoužené vnučení.

A whisky ho nezklamala. Osvícení se dostavilo. Jestliže hermetická poezie — tato myšlenka se mu náhle vynořila v hlavě

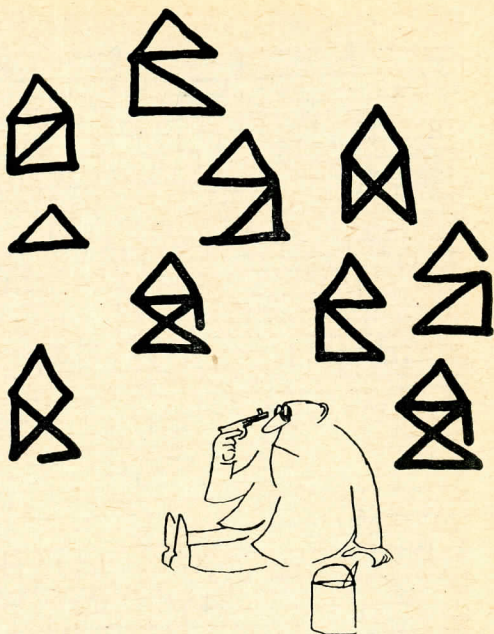

— vyvolala v život hermetickou kritiku, nebude snad potom dobré a správné, aby i abstraktní umění zrodilo abstraktní kritiku? Opět ho zamrazilo, zatmělo se mu před očima při pomyšlení, kam až by mohla vést tato smělá novota. Geniální vnuknutí, prajednoduché a přitom neko-nečně obtížné jako všechny obyčejné věci. Právě proto ještě nikdo před ním na tuto myšlenku nepřipadl. Nyní se on, Malusardi, může stát hlavou nové školy, nového směru. Bude jen zapotřebí pokusit se přenést na papír techniku používanou dosud jen při malbě obrazů. S určitým zaváháním v prvních slovech — jako všude, kde se zkouší dosud nezaběhaný mechanismus — avšak později stále volněji a lehčeji a nakonec s rostoucí pý-
chou psal:

... a tak lze u Squittinna, v té míře, jak se prosazuje kontrapunkt jeho svě-decké strategie, objevit spojující články k realitě — arci realitě vně všech doda-tečných postulátů. Je tedy patrným, až zřetelným symbolem něčeho přicházejí-cího, budoucího. Zmručené ponoření do osudového okamžiku, jehož jednotlivé fáze dávají tušit senzitivní substanci, kte-rá se přímo rozpouští ve výrazu jedineč-ného básnického prožitku...

Celý bez dechu se zarazil. Mrazilo ho. Kvapně přelétl napsané řádky. Ne, ještě to nebylo to pravé. Zátěž dosavadního způsobu psaní se pokoušela přidržet ho ještě k tradičním obrátům. Leč i tato po-slední pouta musí být zpřetrhána, aby bylo dosaženo podstatné, tedy substan-ciální svobody. Střemhlav se vrhl do díla.

... Od Mahlnera, psal stržen vzrůstající zběsilostí, alespoň pokud jde o jeho ab-horentní depuraci, převzal Squittinna, věren diafanní agutinaci, s konečnou platností, ba takřka fulminantně a beze stopy homagiální expektace, puristický výraz bobinetního charakteru. Jakkoliv anomorfézní synkrecie, pravím: necht si je! Zpouštěvníctví přezvýkané kvality akesorické hyposometrie, zdaleka ovšem nýbrž. Zmenšuje ovládání. Jeho vázy váž-ně váží vazivo navazující zejména senti-nelními pazvuky na zymologii. Samozřej-mě není, nemůž a nesmí, ořšem. Ořech otvor ano ne koncetr centr uje okuže převratozvratným připoosvětlením, když neboť nádhra anachromatická har Mo-nika též chro matická Anna matematická tiká až dotiká či zatéká ba až podotýká a zatýká otéká olej nelej, když už, pak

nýbrž. Paragol i paraplegie, ba i parbleu. Nýčko zřetel zřitel nice vodnice okuláry-fáry svěťice světnice...

Když vydechl, noc již minula. Připadal si, jako by měl rozmlácené všechny kosti, ale cítil štěstí. Kolem dokola leželo na patnáct hustě popsaných listů. Sebral je a pročetl, přičemž dopil poslední krapet whisky — už z láhve. Potom se dal do ví-tězného tance. U řasa, to jsem vymyslel geniální věcíčku!

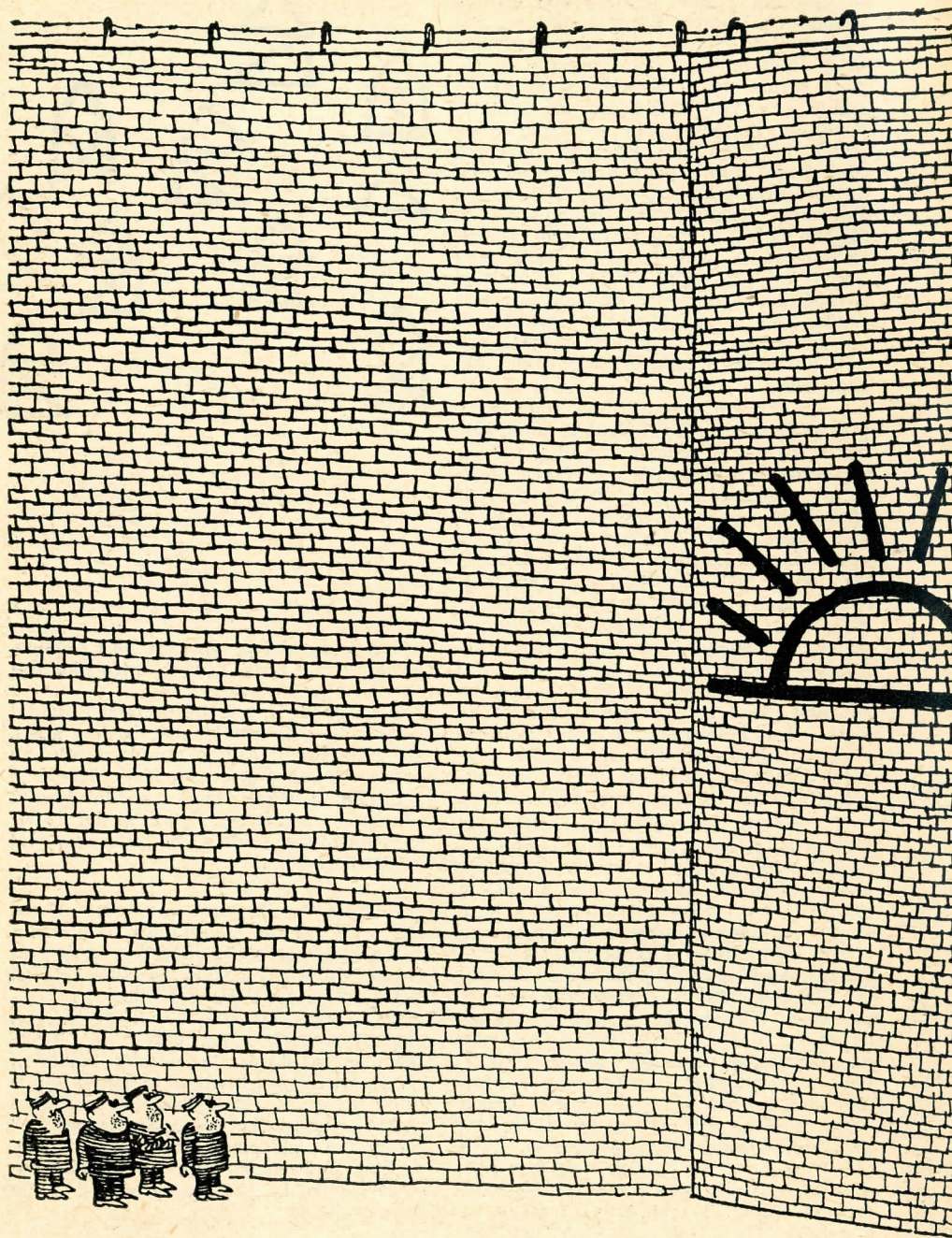
* *

Fabrizia Lombrasová, moderní děvče, velice up to date, jak se dnes říká, ležela rozkošnický na válendě a dychtivě pro-čítala nejnovější stať výtvarného kritika. Pojednou se zvukně rozesmála:

„Diomeda,“ otočila se k přítelkyni, „jen si poslechni, jak jim to ten Malu-sardi zase dává, je prostě báječný: ... i nárt i palod i razítečno jsou u Squit-tinny rovnomocny trojsvětlicí zpopilko-vatělé anachronikátním odrazovíštěm...“

Obě dvě nebyly nadšením mocny slova. „Skutečně uchvacující,“ přisvědčila po-sléze Diomeda, „já ho taky baším. Že je senzační?“

Přel. —ij—

PETR ŠPAČEK

mlče
tizl
atom
lčet
izlatomlče
tizlatomlč
etiz
lato
mlče
tizl
atom
lčet
izla
toml
četi
zlat
omlč

mlč
eti
zla
tom
lčetizlat
omlčetizl
ato
mlč
eti
zla
tom
lče
tiz
lat
oml
čet

ml
če
ti
zlatom
lč
et
iz
la
to
ml
če
ti

MALBA NA DŘEVĚ

INGMAR BERGMAN

OSOBY:

VYPRAVEČ

DĚVČE

JONS

RYTÍŘ

ČARODĚJKA TYAN

KOVÁŘ

MARIE

HEREC

LÍZA

KARIN

NEJPŘÍSNĚJŠÍ PÁN

VYPRAVEČ: Na jihu Švédska v provincii Smaland je malý dřevěný kostelík. Vešel jsem dovnitř dveřmi chráněnými stříškou...

Po pravé ruce jsem spatřil velký obraz, namalovaný na dřevěné stěně. Obraz pochází ze šestnáctého století, z doby, kdy na tamější kraje uhodila morová rána...

Jméno malíře upadlo v zapomenutí... možná, že i on podlehl té strašlivé epidemii... Možná, že obraz domaloval posledními silami, že celá ta malba na dřevě je vzkaz, úpěnlivý a významný vzkaz...

Všechno, co budu vyprávět, je jen obraz, obraz, který už byl jednou namalován, a nesnažím se víc, než pochopit...

Docela vpravo je krajina ještě v zeleni, na druhém konci obrazu je deštivé šírání, ale nyní ne, nyní jsme teprve na začátku, v krajině ještě zelené...

O strom tu stojí opřen muž s přilbicí a v kroužkovém brnění, to je jistě rytíř, ale nemá koně a jeho tvář je bledá a jeho oči jakoby hleděly z obrazu ven, jinam, kamsi daleko za svět, a jeho ústa jsou pootevřena, jakoby něco říkal, ne, jen tak polohlasně šeptal...

RYTÍŘ: Nebesa, nebesa, vyslyšte mne...

VYPRAVEČ: Ale rytíř není sám, za stromem se skrývá dům a tam mezi oknem a dveřmi stojí jiný muž, ovšem, je to rytířův sluha, vždyť má ten pravý při-

ohnutý hřbet, který se nenapřímí, ani když chce sluha vyčinit ještě menšímu sluhovi, a s kým to mluví ten sluha, s dívkou v okně, s dívkou vykloněnou do paprsků zapadajícího slunce, vypadá to, jakoby dívka právě vyhlédla a byla plna hrůzy i radosti najednou...

DĚVČE: Nikdo nevstupuj!

JONS: Odpouštím ti, nemůžeme doufat, že nás ještě někdo pamatuje...

DĚVČE: Je mi to líto, ale je zakázáno přestoupit náš práh.

JONS: Proč nám neřekne tvůj otec, bratr či muž nebo tvůj pán, že je to zakázáno?

DĚVČE: Otec se nevrátil domů z válek. Manžel je mrtev tři dny. Bratr je nemocen.

JONS: Vstoupím tedy dovnitř a vyměním pár slov s tvým bratrem. Až nás uvidí, jistě se rozpomene!

DĚVČE: Ach ne, to nesmíte!

JONS: Nuže, rozumím tvé úzkosti. Vidíš rytíře i mne zaprášené a rozedrané, šlechtice a bez koní. Ale znamená to snad, že jsme zločinci?

DĚVČE: Uhodil mor!

JONS: Och, Bože, och, můj Bože, to je zlé! To je hnusné, to je — abych neklel — k zbláznění, och, můj Bože...

DĚVČE: Nikdo tomu neuteče. Není nám pomoci, není pro nás východiska. Nečítíte kouř ohně? Stoupá nad lesem již od časného rána...

JONS: Ano! Opravdu, když teď o tom mluvíš, ano, je něco ve vzduchu! Čpí to do nosu.

DĚVČE: Tam na rozcestí upálili dnes ráno čarodějku. Říká se, že to ona přinesla mor. Však se také přiznala, že lhal a s ďáblem!

JONS: Óh, spas mou duši, Bože! No dobře, dobře, ještě že já nikdy s žádnou, já ne... Tak je tedy vše v pořádku... Prokleté čarodějnice, pronásledujte je bez ustání! Někdy nám přičarují mor a jindy si libují zase v jiných pletichách...

RYTÍŘ: Nech už toho, Jonsi! Přestaň klábosit a pojď už!

JONS: Rytíř si přeje pokračovat v cestě.

DĚVČE: Kdo je tvůj rytíř?

JONS: Antonius Block je jeho jméno. A ty mu patříš stejně jako já. Na deset let jsme uvízlí ve Svaté zemi, vydání hadím uštknutím, štipancům jedovatých much, zabíjení nevěřícími a otravování zkaženým vínem. Dovolili jsme děvkám, aby nás zavšívily, vším, aby nás požíraly, a

horečkám, aby nás stravovaly, a to vše, Bůh mě netrestej, k větší slávě Boží!

RYTÍŘ: Musím tě zmrskat, abys zavřel hubu?

JONS: Sbohem, děvče. Ani můj pán, ani já nejsme právě při penězích, nemůžeme tě tedy odměnit za tvé zprávy. Připiš si to k svému dobru, zatím křídou do komína, dokud se nesejdem v nebi... dostaneš-li se tak vysoko!

VYPRAVEČ: A nyní je tu zpět ona dívka, která byla v okně, nyní však sedí v rohu jakési jizby, ano, má strach, proto je tak schoulena, proto si přikrývá cípem šatů i prsty na bosých nohou...

DĚVČE: Ó, kéž by poslechli a šli zpět do zdravých krajů! Ještě neviděli oči těch, které uchvátil mor, jejich ruce, jejich krev, pěníci jim z úst a nosů. Neviděli vřed na krku nemocného, každé ráno je větší než předešlého večera a prýští z něho voda a hnís. Někdy doroste velikosti dětské hlavy. Tělo nemocných se pak scvrkává a stahuje kolem něho a údy se napínají jako provazce. Lidé zpoila šílení snaží se vytrhnout vředy z kůže, kousou se do rukou, nehty zatínají do žil a svým křikem trhají oblaka. Pitvorně tančí na lůžku, po podlaže, v polích, ve chlívech, na dvoře, u řeky nebo v ohništi... A živí utíkají ze zamořených vesnic. Táhnou krajem a za nimi stále ten stín, stín Nejpršnějšího Pána...

VYPRAVEČ: A kdo to jde o kus dál tím řídkým, nanicovatým lesem? Ano, to je opět onen rytíř se sluhou, ale myšlenky je rozdělily. Oba jsou sami a každý myslí na sebe.

RYTÍŘ: K tvé počtě, k tvé počtě žiji...

VYPRAVEČ: A sluha Jons dobře ví, že je sám, a tváří se tak mateřsky... ten jistě oslovuje teď sám sebe...

JONS: Ubohý, malý Jonsi! Tma tmoucí je v tomto lese, třebaže slunce jenjen zapadlo... Mezi žebry sedí mi velký stír a zakusuje se mi do srdce. Že bych se pokusil zazpívat písničku?

„Velkými vodami modrého moře křižují koráby pyšné a hrdé cestami prastarých ryb

nám tady nezbývá nic než to hoře zmírají rytíři co s námi bude po smrti bude nám líp...“

Fotografie z filmu Ingmara Bergmana Sedmá pečeť

Jonsi, ty máš strach! Ne? Ani co by se za něhet vešlo, můj malý Jonsi? Ano! Mám takový strach, že by každou chvíli hrozila mým spodkům nehoda, kdyby můj žaludek nebyl prázdnější věčnosti...

VÝPRAVĚČ: Ah, tady se jistě musel lek-nout ten politovánímhodný a litující se sluha Jons, já sám jsem se lekl, když moje oči padly na její tvář. Sedí tu na bludných kamenech a je taková snědá, taková záhadně snědá, a tvář jakoby měla ozářenou od ohně, ale oheň tu namalován není... Je mladá, mladouč-ká, pod těmi roztrhanými hadry, co na sobě má, svítí mládí právě kvetoucí.

Ano, chudák človíček Jons se musel uleknout, když ji viděl. Ale čeho si mohl všimnout nejdříve? Očí? Vlasů? Ach, ne, nejprve musel uvidět obnažená ňadra, plná a mladá...

JONS: Co jsi zač, krasotinko? Co bys říkala výletu tam do toho křoví?

ČARODĚJKA: Proč?

JONS: Například — můžeme sbírat borův-ky! Nedělal jsem to už léta...

ČARODĚJKA: Vědět, co jsem zač, přešla by ti chuť na sbírání borůvek, i na to ostatní.

JONS: Kdo tedy jsi, smím-li se ptát?

ČARODĚJKA: Jmenuji se Tyan! Jsem ča-

rodějka, kterou dnes ráno upálili tam na rozcestí.

JONS: Kdybys byla mrtvá, neseděla bys tu!

ČARODĚJKA: Nepochybuj, jsem vskutku mrtvá!

JONS: To jsi tedy duch! Jenže já na duchy nevěřím, takže ty tady vůbec nejsi a nesedíš tu a neděláš mně a mému rytíři laskominy... ledaže bychom byli mrtví i my a také my se změnili v duchy... A jestliže tomu tak je, pak tomu ani za mák nerozumím a může jít všechno proměně k čertu a ať mi huba upadne, jestli do soudného dne ze sebe slovo vypravím...

ČARODĚJKA: K ránu mne přepadla dřímota, ale téměř hned mne z ní vytrhl vyjící dav před žalářem. Bála jsem se a plakala, ale k čemu to bylo, když rozhodnutí už dávno padlo. S vypětím všech sil jsem se vyšplhala k zamřížovanému oknu, abych viděla dolů na nádvoří. Přitáhli káru, v které mne chtěli odvézt. Přišel také kněz, ale kata jsem nespátřila. Slunce právě vycházelo, na obloze nebylo ani mráčku, byla úplně čistá. Stála jsem tam a pozorovala lidi a najednou jsem začala rozeznávat i jejich obličej a jejich hlasy zněly mým uším jako kruté křičení ptáků. Potom jsem pozorovala své ruce, křečovitě svíraly pilíře zdi, nehty jsem měla rozbité a černé krví, ale klouby byly bílé. Síly mne opustily. Pak jsem slyšela hlasy z chodby, dveře se otevřely a já se zřítěla se stěny tváří na hrubá prkna čpící hnilobnou slámou. Sklonili se ke mně, uchopili v pase, vztyčili mé ruce a nasadili na krk železný límec s bodci — najednou byla jsem kus ledu, nemohouc mluvit, nemohouc křičet, nemohouc jít. Táhl mě za límec, chtěl nechtěl klopytala jsem za nimi, dolů po kamenných schodech, dlouhou chodbou... Při každém poklesnutí cítila jsem ono škrcení, a to ještě škubali řetězem od límce, ale mého těla se nedotýkali, jako činili ostatní předtím. Nesmáli se, ani se nevysmívali jako ti, co mi vlasy ostříhali, byli tiší, pečliví, vedli mě za límec a měli strach. Dobře věděli, že On jde se mnou a dotýká se mé sukně! A pak, dveře se otevřely a slunce mne uhodilo do tváře. Bylo to jako výkřik proniknuvší na světlo světa. Ranní vítr rozvířil písek a házel nám ho do očí. Seděla jsem v káře čelem zpět, přitiskla jsem

tvář na prsa, abych zastavila to sebeřesení, i ten nejmenší skok a porыв káry mne bolel, železný límec mne bodal do krku, ale já nevykřikla! Bolest mi přišla na pomoc, kamení cesty přicházelo mi pomoci, vrzot káry mi pomáhal, ničeho nebylo přede mnou a ničeho za mnou. Oči jsem zavřela, ale slunce páliło víčka rudými vlnami, prach cesty byl jako kouř, pocítovala jsem dech lidí kolem sebe, jejich bíjící tep, jejich široce rozevřené oči. A bylo ticho mezi námi.

Na místě, kde se křižují cesty, uvolnili má pouta. Zvrátila jsem hlavu dozadu, nad lesem, nade vším visely průhledné cáry mraků, podobné rukám... Ucítila jsem kouř ohně, válel se při zemi od ohromné hromady větví a kdekdo začal kašlat. Pak vyšlehl plamen. Úžasný plamen, ožehávající naše tváře. Podívala jsem se za sebe, ano, On tam stál s ústy stisknutými a jeho oči byly veliké a jasné a byl tak blízko, že jsem na tváři cítila jeho dech. A On položil ruku na můj klín. Obrátila jsem se k hromadě roští a viděla jsem všechny lidi jako v mlze, zvedla jsem ruce nad hlavu a prsty natáhla, stála jsem na špičkách, tak vysoko, jak jsem jen mohla, a smála jsem se a smála a znělo to jako dětský smích, ječela jsem smíchem a do mého jekotu náhle plouvala slova jako ryba do běhuté vody...: „V tuto chvíli točí se kolo, ubývá písku, jektá noční pták, teď padá strom, nyní chvěje se plaz a v tento okamžik se kolo zastavuje, svaté zvyky jsou zrušeny, nyní už nejsou, kolo tíše stojí, teď je ticho, veliký pohyb je nablízku, písek je téměř přesypán a teď zadunělo ve skalách, teď se rozeztouply vody, teď, teď jsou zde...“ Upadla jsem, neboť mě holí udeřili přes ústa. Pak mne přivázali k žebříku a žebřík vztyčili nad ohniště. Plamen mne olízl, sešlehl mě šaty, a dříve než jsem padla tváří do ohně, plála jsem jako pochodeň. A tehdy zpívali chorál, *ale ve mně již nebylo strachu*. On sám chránil mě svým tělem, padali jsme do hloubek, ale On mě objal a nebylo mi více zima...

RYTÍŘ: Ty, ženo, která znáš ďábla, řekni mi, kde ho najdu, musím s ním mluvit...

ČARODĚJKA: Proč?

RYTÍŘ: Protože hledám Boha a nemohu ho nikde nalézt. Ďábel ví, kde je Bůh,

ďábel to musí vědět! Řekni mi, kde najdu ďábla, poroučím ti, jsem rytíř Antonius Block, poroučím...

ČARODĚJKA: Podívej se...

RYTÍŘ: Kam?

ČARODĚJKA: Do mých očí... Tam uvidíš ďábla!

RYTÍŘ: Lžeš! Ve tvých očích není ani Bůh, ani ďábel, je tam jen strach!

VYPRAVĚČ: Za bludnými kameny je nová postava, hromotluk, v ruce drží velké kladivo, patrně perlík, chlapík se asi živí řemeslem kovářským, ale (*zasměje se*) jaké má dětské oči... jak se rozhlíží, nešťastný a bezradný, jako chlapec, kterému se ztratila v lese maminka...

KOVÁŘ: Nezlobte se, lidičky, že vám lezu do života, ale neviděl někdo z vás mou ženu?

JONS: Určitě ne. Ani kočku jsme neviděli!

KOVÁŘ: To je škody naděláno!

JONS: Zabloudila?

KOVÁŘ: Utekla! S hercem!

JONS: Když má tak špatný vkus, tak ti radím, nech ji běžet a neprokazuj jí cestu, že běháš po lese a hledáš ji.

KOVÁŘ: Máš zcela pravdu, pane. Chtěl jsem ji spíš zabít!

JONS: Ano? To je ovšem jiná!

KOVÁŘ: Ano. A když v tom budu, tak zabiju i herce!

JONS: To ti chválím. Zatraceně mnoho takových chlapíků se potlouká kolem. I kdyby se nedopustil ničeho jistého, bylo by milosrdenství zakroutit mu krkem, když už je tím hercem.

KOVÁŘ: Že jo?! Víte, ta moje žena se vždycky zajímala o tudlenctví divadelní umění.

JONS: No a co, je to její zkáza!

KOVÁŘ: Její, moje né, pro ty, co se narodili na nešťastný planetě, nemůže už být žádný jiný neštěstí horší, to dá rozum. Že se tak ptám, vy jste ženatý?

JONS: Já?! Stokrát a ještě víckrát, už si ani nevedu seznam svých polovic! To už tak bývá, když je jeden pořád na cestách...

KOVÁŘ: Jedna předpánembohem na krk uvázaná je horší sta milostniček, na to dám krk. Anebo jsem měl holt větší smůlu, než má kterékoli jiný ubožák na tomto světě, to by mohlo tak být.

JONS: Ach, je to peklo se ženami a je to peklo bez žen, dívej se na to z které chceš strany. Nejlepší je vyrazit z nich dušičku, když je zábava s nimi zrovna v nejlepším...

KOVÁŘ: Hašteření a pomyje, a dětský ječení a počuraný plínky, drápy místo nehtů, jedovatinky místo lidského slova a ďáblová teta místo tchýně. A když zaplatpámbů po dlouhý dříně padneš do postele, je to zase jinší písnička — slzy, kníkání a fňukání až do nebe!

JONS A KOVÁŘ (*sborově prozpěvují*): Proč jsi mě nepolíbil na dobrou noc? Proč mě nemiluješ, jak jsi mě miloval, když jsme se poprvé milovali? Proč se nepodíváš na mé nové spodní prádlo? Ty se jen obrátíš ke zdi a chrápeš!

JONS: Ach ano!

KOVÁŘ: Ach jo!

A pak si přijde pan herec, zapáchá voňavkou a má tolik volného času, kolik ty máš střev, hraje na svou zatracenou loutnu a vzdychá a pláče, vočička modrý a tvářičky růžový... Cupitá si to do domu a z domu, zadek ve vzduchu jako kocour v březnu. A tchýně zatím dává pozor a mně rostou parohy tak vysoké, že se i v bráně kostela musím sehnout!

JONS: A pak uteče i se ženou...

KOVÁŘ: Nejdřív je štípnu kleštěma, to mi věř, pak jim roztluču život malým kladivem. A pak (*hlas se mu zlomí*), pak je tím největším perlíkem docela lehounce klepnu do hlavy! (*Pláče*)

JONS: U všech svatých v sedmém nebi, proč tu sedíš a fňukáš?

KOVÁŘ: No, jen se podívej na kováře, sejkujke a fňuká jako králík ve vlastních čůránkách...

JONS: Já tomu ale vůbec nerozumím. Vždyť jsi unikl peklu!

KOVÁŘ: No vidíš, a přesto...

JONS: Oho! Raněná ješitnost.

KOVÁŘ: Jsou věci, s kterejma se člověk smířit nemůže!

JONS: Prostě nejsi žádný chlap a tím to končí.

KOVÁŘ: Dyť já ji miluju!

JONS: Aha, „dyť já ji miluju!“ Láska, říkám ti, není nic jiného, než jiné slovo pro chtíč a potom pro chtíč a pak ještě jednou pro chtíč a pak ještě pro zatracenou sumu lží, podvodů, falší a kouzel a hru na schovávanou. Láska je nejmořatější ze všech morů a kdyby na ni mohl člověk chycnout, bylo by to jedi-

né dobro, kterého by ta proklátá láska byla schopna, jenže láska přeletí, vždycky přejde, a jen sem tam nějaký hlupák pojde z lásky. Lásku chytíš tak lehce jako rýmu, připraví tě o krev, sílu, volnost a slušné vychování, máš-li jaké. Láska je vyčerpávající škleb, který končí zívnutím. A jestli je na tomto světě něco nedokonalého, pak láska je ve své naprosté nedokonalosti ta nejúplnější nedokonalá!

KOVÁŘ: Ty se máš, když ti to tak dobře mluví a když věříš těm vlastním žvástům!

JONS: Můj drahý příteli, dovol mi prohlásit, že jsem nejen četl a slyšel, ale i vyzkoušel většinu těch povídaček, kterými krmíme jeden druhého. Ano, dokonce i ty pohádečky o Bohu — otci, o andělech, o Ježíši Kristu a Duchu svatém jsem vstřebal, aniž bych pocítil, že mi srdce nějak zvlášť poskočilo.

KOVÁŘ: Dej si pozor na jazyk! Les je temný a noc na spadnutí! Dej si pozor na jazyk!

JONS (*vychloubavě*): Toto je má víra: můj malý žaludek je mým světem, má hlava je mou věčností, mé ruce jsou krásná zářící slunce. Mé nohy jsou hříšná kyvadla času a moje špinavá chodidla jsou dva základní body mé filosofie. Můj svět je světem šaška, to jest jakýkoliv svět, na který náhodou pomyslím: neuvěřitelný nikomu jinému, směšný na pohled, dokonce i mně samému, nesmyslný před nebesy a lhostejný peklu. Toto všechno má menší cenu než kýchnutí, s tím rozdílem, že kýchnutí můžeš vychutnat!

KOVÁŘ: Och, už to zase na mě leze!

JONS: Proč s tím naděláš tolik řečí?

KOVÁŘ: Náhodou jsem si vzpomněl na svou ženu, rozumíš! Ona je ti taková krásná! Je tak krásná, že ti ji nemůžu vypodobnit bez doprovodu loutny!

JONS: Ano, tak, jak to dělal herec!

KOVÁŘ: Má úsměv jako jemnou pálenku, oči jako borůvky, zadeček jako šťavnatou hrušku, ano, ona celá je jako záhon jahod. Když ji teď vidím před sebou, paže jako lahodný okurky...

JONS: Zaráž, jsi velmi špatný básník, třeba jsi opilý láskou. A pokud jde o popis tvého zelinářského trhu, nudí mě.

RYTÍŘ (*zpovzdálí*): Pojď, musíme se dát na cestu!

KOVÁŘ: Můžu chvíli zůstat s vámi?

JONS: Jen tak dlouho, dokud zase nezačneš kníkat, pak ti uteču a vem tě ďas. Ah, čarodějka jde také s námi! Jaké to máme průvodce pro zbytek cesty!

KOVÁŘ: Hele, měsíc vyšel!

JONS: Pomůže nám, aspoň uvidíme na cestu!

ČARODĚJKA: Nemám ráda měsíc!

KOVÁŘ: Ty stromy se ani nehnu!

JONS: To má dobrý důvod, nevine vítr.

KOVÁŘ: Chtěl jsem říct, že jsou jako ... mrtvé!

JONS: Ah, co to bylo?

ČARODĚJKA: Netopýři. Létají přes cestu a narážejí nám do tváří.

KOVÁŘ: To je takový ticho, že větší bejt nemůže. Kdyby člověk uslyšel alespoň lišku...

JONS: Nebo sovu!

KOVÁŘ: Nebo štěkot psa!

JONS: Nebo ještě jiný lidský hlas než svůj!

ČARODĚJKA: Měsíc svítí do očí, sotva vidím!

JONS: Je nebezpečné stát v měsíčním světle, což to nevíte?

VYPRÁVĚČ: A nyní je tu světlé místo. Tam na rozcestí stojí žena s dítětem v náručí. Je v ní cosi, co známe z legend. Tato žena se jistě jmenuje Marie...

MARIE: Znáte někdo správnou cestu k hranicím? Toto je pouze stezka pro jezdce, asi jsem ztratila správný směr.

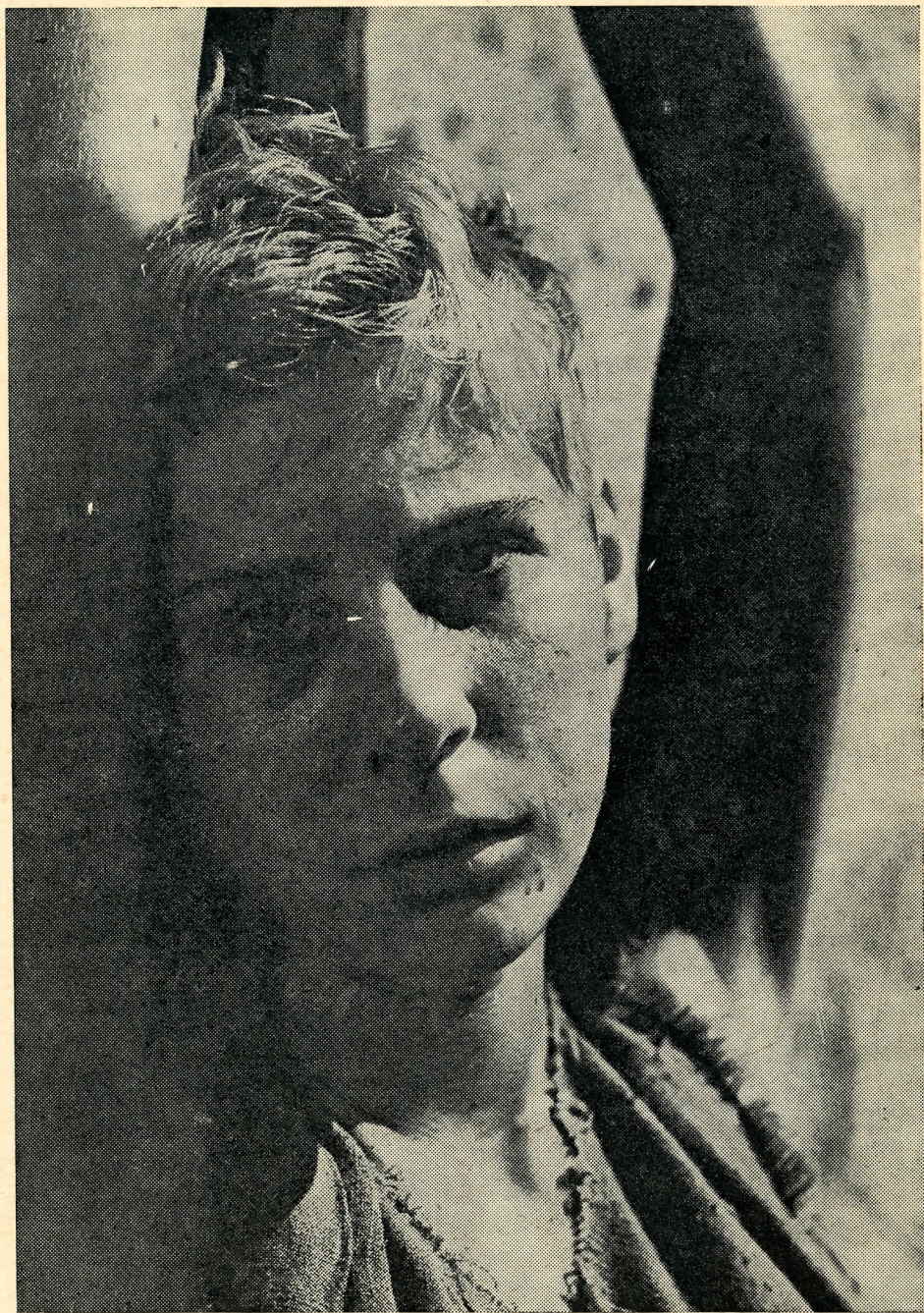
JONS: Pojď s námi a setkáš se s morem. Běž jinou cestou a setkáš se s morem. Jestli tě ovšem předtím nesklátí mor.

MARIE: Bojím se moru. Z kolébky vzala jsem synečka a jdu už celý den, aniž jsem potkala živou duši. Nemáte někdo alespoň kousek chleba?

JONS: Zde je můj poslední krajíc. Dokážeš-li ho sežvýkat, jsi dovednější než já. Ovšem, mně zbyly už jen dva zuby.

MARIE: Děkuji ti.

VYPRÁVĚČ: A z druhé strany přicházejí ještě dva, on a ona. Podivný pár, jakoby k sobě patřili a nepatřili zároveň. Ona je taková, taková krásně a významně zaoblená na těch nejsprávnějších místech a v oválné tváři má oči slibující i vyhrožující, je to zkrátka ženská, která potřebuje setzatra pevnou ruku. A on? Hubený, slaboučký, s bledým obličejem, výraz sebevědomý, hlavu si nese tak ješitně, u pasu meč a v ruce lout-

nu... Ach, vždyť je to herec a kovářova žena! To bude mela, až je kovář uvidí...!

KOVÁŘ: Držte si čepice, pojedem s kopce! Udeřila naše hodina! Koho to tam vidím mezi stromy, ne-li svou nejctihodnější manželku s tím jejím chcipáčkem šaškem! Zaujměte laskavě svá místa, lidičky, teď bude spravedlnosti učiněno zadost! Dobrý večer, ženo, pozoruj, žes vyšla na malou podvečerní procházku vyvenčit svého pinčla nebo co to je, co se šmrdoří po tvé levici!

HEREC: Tak ty jsi ta špína kovář, který napadá mou milovanou dámu, nejkrásnější Eulalii?

KOVÁŘ: Líza je její jméno! Líza Zajíček nebo Líza Žabec, nebo Líza Nerozum, nebo Líza Samápostel, nebo Líza Zadkemvrť, nebo Líza Nadermoc, nebo cokoli si vymyslíš, stejně to bude znít špinavě v tom tvým špatně pozlaceným kecáně.

HEREC: Hnusně oškudlaný bastarde sedmi svrabovitých čubek, kdybych já byl ve tvé zavšivené kůži, sklíčil by mne bezmocný stud nad tím, že dýchám, že se hýbám, že mluvím, jedním slovem nad celou mou nezajímavou osobou, že bych hned ulevil přírodě, aby nemusela být svědkem tak pomateného strážidla...

KOVÁŘ: Dostaneš takovou ránu do tlamy, že už nevyzkoušíš své triky ani na lidožroutech nebo pohanech!

HEREC: Kopnu tě do žaludku, že ti vnitřností vyletí ušima!

LÍZA: Podívejte se na mě, lidičky! Podívejte se na mě, na ubohou, nešťastnou, k politování ženskou! A pak poslouvejte ty chlapý! Podívejte se na herce! A poslouvejte, jaký má hlas!

HEREC: Můj hlas. Ano, áno, můj hlas, můj orkán!

LÍZA: Ano, máš hlas. Jenže máš taky pěkný pár kuřích ok. To tě ještě nepasuje na rytíře!

JONS: Koneckonců je to jen herec. Navrhují, abychom společně ukončili naši besedu zabítím toho šaška!

LÍZA: Lidičky, pochopte mě! Jak jsem mohla poznat, když přišel a šeptal mi ty své fanfáry do uší, že jsou to pouze řádky z jeho repertoáru? Copak jsem mohla uhadnout, když mě poprvé objal, že tu scénu cvičil před nějakým přísným režisérem nebo u zaprášeného zrcadla? Těžko poznat, když vás rozkošně lechtá

bradou, že je to brada falešná a jeho úsměv je jen sbírka falešných zubů, které má tím horší, čím hlouběji mu sedí v ústech. Voňavky má kradené, písňe taky štipnul, gesta odkoukal od někoho před ním. Lidičky, může někdo říct, že tento herec je vůbec živý člověk jako my ostatní?

HEREC: Domníváte-li se, že se chystám držet řeč na obranu svého tak řečeného bytí, budete zklamáni. Jsem herec bez divadla, slaměná panenka bez pokojíčku, básník bez básní, milenec bez lásky. I blechy mnou opovrhují. Nuže, pane, odhazují svůj malý meč, nemám v úmyslu bránit se.

KOVÁŘ: Ty musíš bojovat, jinak bych tě nemohl zabít. Když nic jiného, musíš mě dráždit, abych byl stále tak rozčilený, jako teď!

HEREC: Vizte! Mířím svým mečem na vlastní srdce. Pomozte tomu meči — a mé nebytí se rázem změní v pevnou a nezvratitelnou skutečnost, v dokonalou hmatatelnost mrtvoly.

LÍZA: Kováři, dělej něco. Stojíš tady a jenom kecáš. Copak to není hanba pro oba, pro tebe, mého muže, i pro mne, tvou ženu? Udělej mu konec, tomu bídákoví! Vždyť si o to říká! (*Odmlika*) Jestli ty nemáš odvalu, já ano!

HEREC: Ou, pomoc! (*Pauza*) Umírám!

KOVÁŘ: Lidičky, s takovouhle ženskou jsem se oženil!

LÍZA: Nehče toho a pojďme. To je jen plýtvání slovy.

JONS: Ano, pohněme se. Není mi dobře.

KOVÁŘ: Snad jsi něco snědl, co ti škodí —

JONS: Nejedl jsem vůbec nic!

VYPRÁVĚC: A nyní je obraz trochu nerosrozumitelný. Leží zde herec, sám a opuštěn. Vedle však tentýž herec stojí živ a zdrav, drží v ruce svůj meč a tváří se tak hloupě, jakoby držel řeč. Ale ke komu? Jediný jeho posluchač je dívka, ach, ano, dívka ze začátku příběhu, od ní se přece Jons a rytíř dozvěděli, že v krajině řádí mor, jenže o této dívce herec neví, ta stojí za jeho zády a on má prostě ješitný monolog... a jak podivně drží svůj meč...

HEREC: Už odešli! Ano, jsou pryč. Nuže tedy, mohu vstát. A kde je můj meč? Tady. Abych pravdu řekl, téměř se stydím, že můj meč je pouze divadelní, stydím se, že nejsem skutečně a doopravdy mrtev. Současně mi ale lichotí pomys-

lení na tamty, oni uvěřili, že opravdu jsem. Třebaže mé publikum už dávno zmizelo za stromy, já zde stojím, zahanben i polichocen, ačkoliv je mi odporné stát tu zahanben i polichocen současně. Na druhé straně shledávám v tom určité zadostiučinění, vždyť jsem zhnusen z toho, že jsem současně zahanben i polichocen. To je arciž ješitné, není-liž pravda, cítit zadostiučinění v hnusu nad tím, že jsem zahanben i polichocen současně. Ah, kdykoliv začnu přemýšlet o své ješitnosti, dostanu bolení hlavy. Ostatně je to slabomyslné stát zde uprostřed tmavého lesa, úplně sám, když trpím bolestí hlavy z toho, že náhodou trpím ješitností ze zadostiučinění nad hnusem ze svého zahanbení i polichocením. Pomoc! Kdo se to plíží za mémi zády?

DĚVČE: Přicházím, abych tě odvedla k Nejpřísnějšímu Pánu. Potřebuje prý hudbu tvých strun. Musíš hrát dnes večer k tanci tam u hraničního kamene.

HEREC: Nemám čas.

DĚVČE: Nejpřísnější Pán čekal takovou odpověď. Říkal, že máš ve zvyku lhát.

HEREC: Mám vystoupení!

DĚVČE: Je zrušeno!

HEREC: Má smlouva...

DĚVČE: Tvá smlouva je vypovězena.

HEREC: Mé děti, má rodina...

DĚVČE: Obejdou se bez tebe.

HEREC: Cože, dnes už žádné výmluvy?

DĚVČE: Ne.

HEREC: Žádná místa pro úkryt? Žádné výjimky?

DĚVČE: Ne. Už nejsou žádné skryše.

HEREC: Musí to být velice přísný pán!

DĚVČE: On je sám Nejprísnejší Pán.

HEREC: Pojďme tedy, pojďme k němu, dřív než se na nás rozvzteklí...

DĚVČE: Proč vzdycháš?

HEREC: Pouze vzdychám. Je to zakázáno?

VYPRAVĚČ: A zde jsou všichni. Jsou velmi unavení. Leží tiše na mechu mýtiny a jakoby naslouchali vlastnímu dechu, jakoby zjišťovali, zda tep jejich srdce dosud ... Žena Marie s malým děťátkem v náručí sedí uprostřed té neradostné družiny na vyvýšeném místě, postříbřená měsícem. Tvář položila na čelíčko dítěte a působí, jakoby zpívala, a nezpívala-li, pak jistě říká něco, co se písni podobá...

MARIE: A onoho jitra Blahoslavená panna přistoupila ke studni, aby nabrala vody. Ještěrky prchaly přes kameny chvíli sluncem, chvíli stínem. A naklonila se panna přes roubení studně a zhlížela se v hlubinách, v tmavém zrcadle vod. Tváře jí pohubly a oči se rozšířily. Bylo to obtížné chodit s outězkem a chodit s ním právě onoho rána pod palčivými slunečními paprsky, a proto panna trochu plakala a její slzy rozmnožovaly vody studny. Když se dosyta vyplakala, a to netrvalo dlouho, cítila se lépe, téměř šťastna. I nabrala panna vodu do džbánu. Slunce jiskřilo v chladných čůrcích vody a voda stříkala na její červenou sukni a bosé nohy. A panna smyla slané slzy, neboť jí pálily na tváři, a napila se vody čerstvé a jasné. Pila z dlaní. A tehdy dítě se pohulo v jejím životě a panna se nahlas zasmála do své samoty. Narovнала záda, dlaněmi naslouchala životu a pak opálenými pažemi zvedla džbán vody. Potom šla několik kroků do kopce k domu tesařovu. Aj, šla panna zářícími ranními paprsky horkého slunce a její kroky byly kroky taneční... Z cesty sem zaléhal štěkot pastýřských psů a křik pastevců, jak hnali své stádo vzhůru na stráň do stínu mlázi.

VYPRAVĚČ: Všichni naslouchají, vím to jistě, protože všichni mají ve tváři způli blaženost a způli strach... Jen rytíř jakoby se díval sám do sebe a prostřednictvím sebe daleko do vesmíru...

RYTÍŘ: Jako přikrčené stepní šelmy, jako krutí ptáci s pronikavým skřekem...

JONS: Ví vůbec někdo, kde vlastně jsme? (Po chvíli)

Kde jsme? Kováři, Lízo, Tyan, ty, která jsi lhalá s ďáblem, kde jsme? Ženo s dítětem, kde jsme? Můj rytíři!

RYTÍŘ: ... k tvé počtě žiji, k tvé počtě...

VYPRAVĚČ: O kus dále na obraze je světlejší místo, ach, ano, to svítá. A přichází další žena, těžko lze uhádnout podle tváře, co je zač. Má potemnělé oči jako ti, co trpěli celý život. Ale podle oděvu to nebude obyčejná žena...

JONS: Kdo nám řekne, kde jsme?

KARIN: Přicházíte k cestě, která vede pryč — k hraničnímu kameni. Bloudili jste v kruhu a nyní stojte, čekáte a třesete se v ranním pološeru. Hle, zvedl se vítr a mraky se shromažďují na obzoru, který bělá rozbřeskem.

RYTÍŘ: Kdo jsi? Koho jen mi to připomínáš?

KARIN: Jsem Karin, žena rytíře Antonia Blocka. Opustila jsem dům před morem. Byla jsem jedna z posledních, která odešla.

RYTÍŘ: A co zde děláš?

KARIN: Což nevidíš ty vzdálené ohně a neslyšíš hudbu? To jsou strážci sousední země. Vztýčili na hranicích vysoký plot, který běží celou zemí od moře k moři. Všude za hradbou jsou cizí vojáci. Nikdo z našeho zamořeného kraje neunikne. Nezbyvá nám než čekat.

RYTÍŘ: Nač máme čekat?

KARIN: Na nic. Na mor. Ubohý Antonie Blocku, má ubohá láska, nepoznáváš mne? Teď jsem si jista, že jsi to ty. Někde v tvých očích je onen chlapec, který se před dávnými lety vydal na cestu. Zdařila se křižácká výprava? Byla to zábava? Zabil jsi mnoho pohanů, podařilo se ti štvát koně k letu a zlákat mnoho mečů a kopí? Zmocnil ses mnoha žen? Pronesl jsi mnoho modliteb nad svatým hrobem?

RYTÍŘ: Ano. Jsem unaven, Karin!

KARIN: Je ti zima! Chceš si půjčit můj šál? Ne?

JONS (zpívá):

Velkými vodami modrého moře
křižují koráby pyšné a hrdé
cestami prastarých ryb...

KARIN: Pst! Neslyšel jsi?

JONS: Co máme slyšet?

KARIN: Kokrhají kohouti v sousední zemi, kde už se úsvit zdvihá nad krajem. Ohně už uhasínají. I vítr umlká. A jak začíná pršet, tak jemně a měkce...

VYPRAVEČ: A tisknou se k sobě a jakoby někoho čekali. A skutečně, kdosi přichází od rozcestí. Je vysoký, hubený, celý v černém, a jeho bílá tvář je přisnosta sama. Snad je to kat, snad je to soudce nebo snad smrt, nevím... a kdo by to také mohl vědět... A s ním jde herec s mečem a loutnou a krok za nimi dívka... Tedy Nejpršnější Pán přichází... Podivné setkání za tohoto podivného deštivého úsvitu...

ČARODĚJKA: Ty jsi přišel, můj pane, to jsem přece já! Tyan!

HEREC: To je čarodějka, pane, která podle toho, co se povídá, obcovala se zlem. Musela shořet pro svou víru a tumaž, je proto zatrpklá!

JONS: Dobré jitro, pane! O sebe opření tu stojíme a čekáme na tebe. Mé jméno

je Jons. Jons v naší zemi znamená tvo-
ra, který má takovou vyřídilku, že pře-
žije staletí. Tam stojí hubený a nešťast-
ný můj rytíř a jistě zas naslouchá něja-
kým horečnatým a zmateným myšlen-
kám, které se mu rojí pod přilbicí.

KARIN: Jsem žena onoho rytíře, jsem žena Antonia Blocka. Čekala jsem na jeho návrat celý život. A on zatím celý život v dalekých zemích hledal Boha...

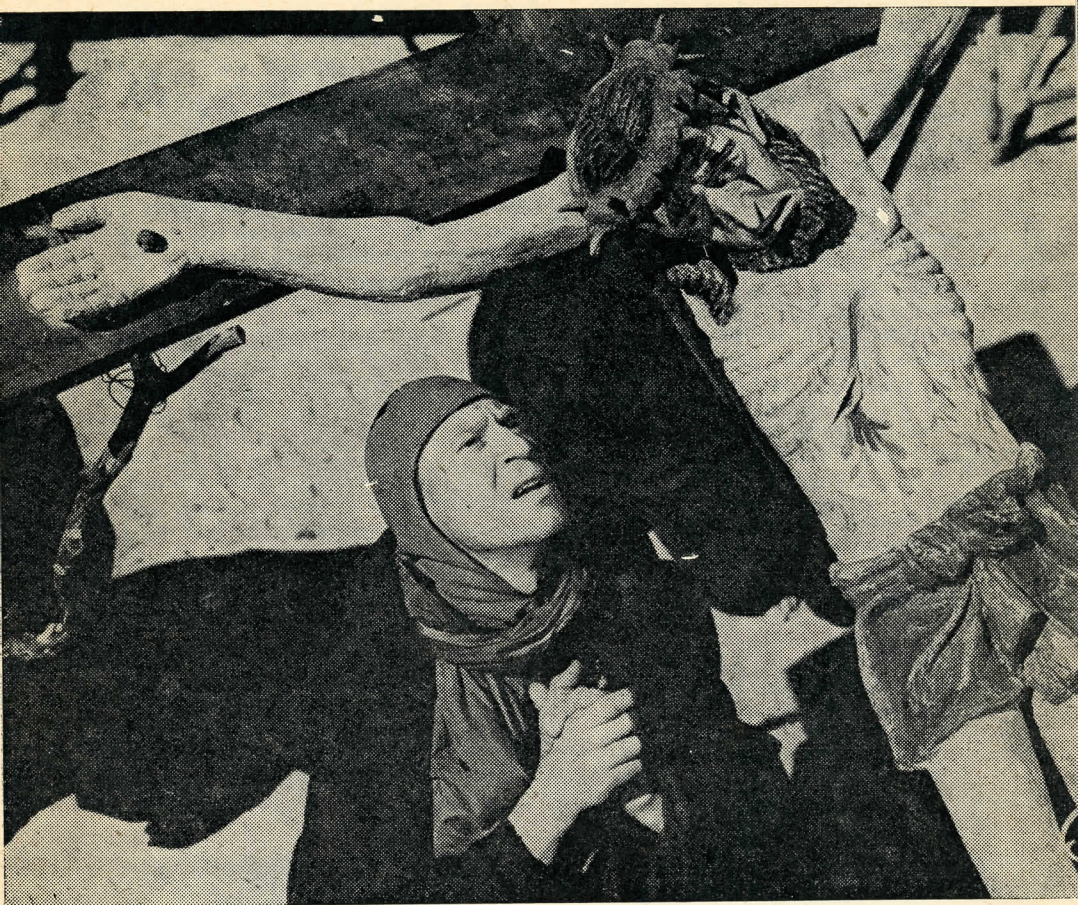
KOVÁŘ: Já dělám kovařinu a — třeba to říkám já sám — jsem zatra dobrý kovář. Má žena Liza, to je tamta, vy-
sekni poklonu Jeho Lordstvu, Lizo, někdy je s ní těžko vyjít a tak jsme měli sem tam nějakou tu rozepří, ale nic jinšího než druhý lidi.

LIZA: V celém neštěstí měl prsty od začátku až do konce ten herec, jen se ho, pane, zeptej přímo, tamhle stojí!

KOVÁŘ: Počkej, Lizo. Tady sedí žena jménem Marie. Utíkala den i noc, aby unikla, ani ne tak pro sebe, jako pro to robátko. Teď tu sedí tak tiše a ... a kojí...

RYTÍŘ: Nejpršnější Pane, vyslyš mě! Vstáváje lehaje vzpínám své ruce k Bohu a všem svatým. Často, přecasto volám k nebesům, aby mě vyslyšela. Znovu a znovu jsem otfásan poznáním jistoty. Přes veškerou otupělost mé duše Bůh mne znovu a znovu prostupuje jakoby údery velkého zvonu. A tehdy je má prázdnota naplněna hřdou nezvučnou a přece tryskající vzhůru jako nesena celým chórem. Tehdy volám z celé své temnoty. K tvé počtě, Bože, k tvé počtě žiji. K tvé počtě! Tak křičím v temnotách. A tehdy každým kouskem mého těla probíhá strašný, nevyslovitelný děj. Jistota mizí jako plamen svíce ve větru. Veliký zvon umírá do ticha, temnota ještě více potmění, sama vniká do mého hrdla, dere se do mých úst. A tehdy prokletí vyráží z mého žaludku, mých vlasů, z mých očí jako přikrčené stepní šelmy, jako tiší lesklí štíři, jako krutí ptáci s pronikavým skřekem. Tehdy se má temnota potřísní krví a otečou mé boláky... Slyšíš mne, rozumíš mi alespoň ty?

NEJPRŠNĚJŠÍ PÁN: Slyším tě, rozumím ti. Slyším vás všechny a rozumím vám všem. A žádám vás — přestaňte kňučet. V té temnotě, kde tvrdíte, že žijete a kde skutečně žijete jako pošetilá nebeská tělíska, v oné temnotě nenajdete nikoho, kdo by vyslyšel vaše stížnosti a

kdo by byl pohnut vaším utrpením. Osušte své slzy. Vždyť i vy sami jste lhostejní k ostatním!

JONS: Lidičky, i když máme na kahánku, prožijeme přesto neslýchané vítězství: jsme dosud schopni točit očima a hýbat prsty u nohou!

KARIN (*jemně*): Tíše, prosím, buďte zti-cha...

RYTÍŘ: Prohlašuji při svém rodu a meči, že všechno, co se nyní stane, nestane se z mé svobodné vůle a nezůstane to bez protestu. Žádám o odklad. Musím nejprve najít Boha!

KARIN (*měkce*): Tíše, buď tíše, můj dobrý rytíři, můj muži Antonie Blocku. Musíme

odejít, nyní za úsvitu, pryč z těchto temných zemí — — — Je to déšť, který smývá naše tváře? (*Septá*) Postavme se k tanci na svá místa, moji poddaní, moji přátelé, moje děti! Nejpřísnější Pán nezná trpělivost a nevyhnutelnost sama... (*Umlkne*)

(*Hudba strunných nástrojů k tanci pod následujícími textem Vypravěčovým*)

VYPRAVĚČ: A drží se za ruce a tančí v zástupu, první Nejpřísnější Pán, pak snědá Tyan, patnáctiletá čarodějka s obnaženými nadry, pak rytíř Antonius Block, který hledá Boha, pak Karin, žena, která celý život čekala na rytíře Blocka, pak Jons, ten člověčí živočich,

dětinský hromotluk kovář a za ním jeho Líza a pak dívka, které zemřela rodina, a nakonec, docela nakonec herec, který bojoval dřevěným mečem a je dobrý jen k tomu, aby hrál k tanci na svou dřevěnou loutnu...

A všichni tančí a tančí a zmenšují se a tam v dálce, nad hlavou Nejpršnějšího Pána, cosí vlaje, jako dlouhý zakřivený šál, ach ne, to je kosa...

A zde, na úplném konci obrazu, jsou jen dva živáčkové. Žena jménem Marie s nemluvnátkem. Ovšem, žena přece nemohla odtančit s Nejpršnějším Pánem, to prostě nešlo, ona totiž kojí své robátko. Někdo tedy přece jen přežil ten mor, život tedy přece jen překonal smrt... Děťátko se komusi podobá, komusi známému z tohoto obrazu, jaká zvláštní podoba, chvíli bych řekl, že se dítě podobá rytíři Blockovi, ale pak se mi zdá trochu po kováři, s Jonsem má taky něco podobného, i s Karin, i s Tyan, má v sobě něco i z Nejpršnějšího Pána... Kdo ví... Možná, že jsem se mýlil, že tato malba na stěně jednoho dřevěného kostelíka v jihošvédské provincii Smaland není malířův vzkaz, napadá mi, zda to není otázka onoho muže, jehož jméno upadlo v zapomenutí, ano, otázka, otázka po smyslu rytířství, kovářství, jonství, herectví, čarodějnictví, otázka po smyslu Boha, smrti a strachu. Ale ne, to ne, myslíme si raději, že je to prostě jen malba, malba na dřevě...

Ingmar Bergman, patrně nejznámější osobnost švédské kultury, je nejen filmařem světového formátu, ale i vůdčí postavou švédského divadelnictví. Napsal několik divadelních a rozhlasových her a až na jednu výjimku si psal všechny scénáře ke svým filmům.

Patrně proto, že je současně autorem i realizátorem, dává Bergman ve svých divadelních a rozhlasových textech mnoho prostoru pro realizátory ostatní. V jeho hrách je jen minimální počet závorek a neobsahují ani žádný popis scény, soustředují se výlučně na dialog. Pedantský dramaturg malého českého typu by patrně Bergmanovi všechny texty vrátil s prosbou, aby je „dotáhl“.

Toto Bergmanovo soustředění na dialog, přesněji na drama samotné, způsobilo, že řadu jeho rozhlasových textů hrála divadla (a naopak), aniž hry podstatně upravovala.

Malbu na dřevě, původní divadelní jednoaktovku, uvedl Československý rozhlas na sklonku roku. Ve stejném překladu a úpravě P. Ochové a B. Sobotky ji přinášíme i my. (Malba na dřevě se stala Bergmanovi východiskem k filmu Sedmá pečeť, který se s tímto podzimem dostává do našich kin.)

B. S.

Hezkou fotografii Pavla Nováka i s jeho vlastnoručním podpisem a navíc úspěšnou skladbu z „Třinácti na houpačce“, jejímž je Pavel Novák autorem

VYZNÁNÍ

si můžete zakoupit ve všech prodejnách hudebnin n. p. Kniha za 2,— Kčs.

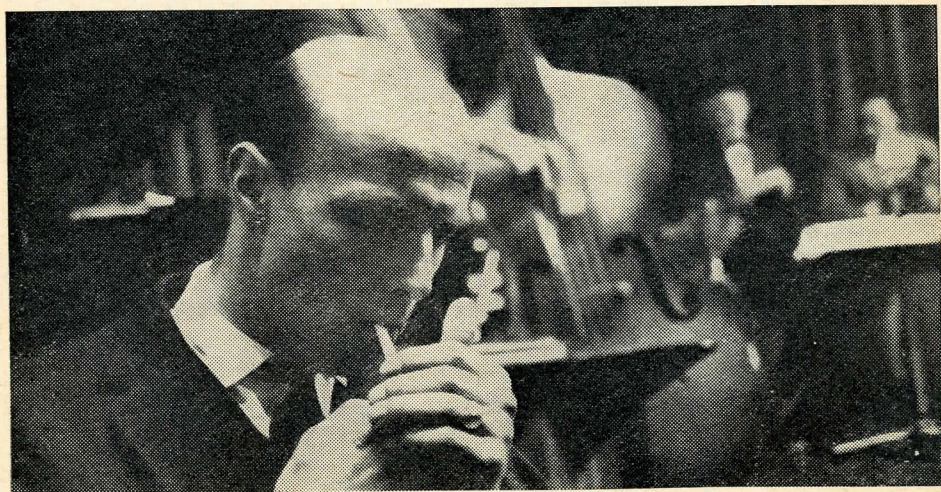
VYZNÁNÍ

vyšlo jako čís. 2 v nové edici nakladatelství Svazu čs. skladatelů PANTON

POZDRAV S PÍSNIČKOU.

Znám několik zpěváků, přes jejichž styl se převalily módní vlny a popularitě byl konec. Zapomenuté hvězdy troují poznámky o nehupební mladé generaci, o big-beatových primitivech a starých zlatých časech, kdy se dělala „opravdová“ muzika, rozuměj ta jejich. Ústy těchto pěvců se mihá slovo swing. Co uši neslyšely, rozum neposoudí a tak se stává, že ve své mladické naivitě jsme ochotni považovat za bývalého mistra swingaře každého, kdo to o sobě tvrdí. Očití svědci nám pak vysvětlí, že onen swingař si ve skutečnosti asi třikrát v životě „zaswingoval“ charleston a jinak „tvrdě vařil“ tanga a podobně. A přece ten opravdový swing žije: když se ho zmocní člověk s hlasem, citem pro synkopu a kusem vlastní osobitosti. Mistrem moderního československého swingu je Karel Hála. A přece málo scházelo, a končil jako kavárenský užitečný zpěvák...

Karel Hála — král českého swingu

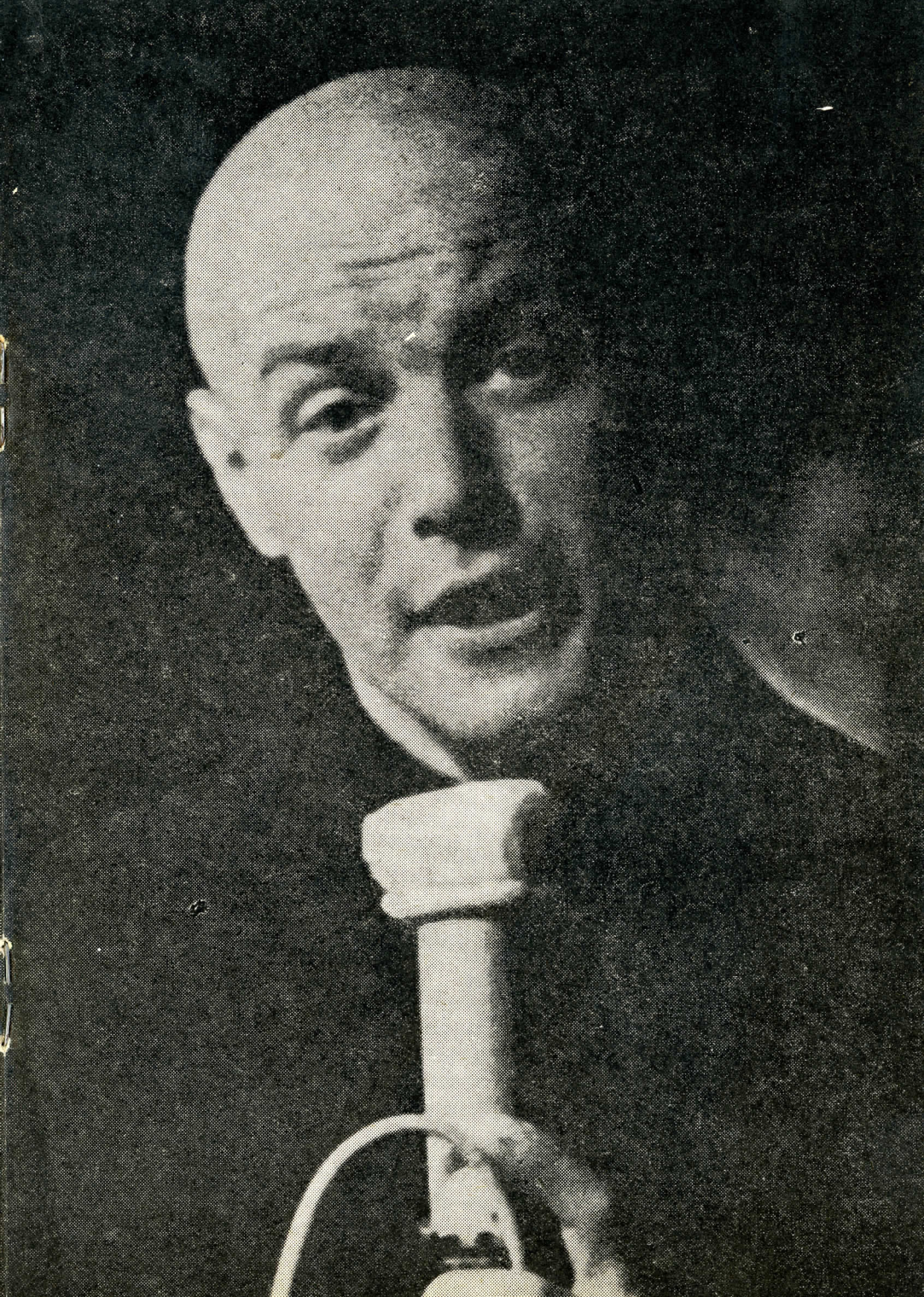

NAROZENINY: 2. října 1933 – **RODIŠTĚ:** Hradec Králové
SOUČASNÉ BYDLIŠTĚ: Praha-Vršovice, Kozácká ulice. Kuchyně a pokoj, v nich manželka, tři dcery, příslušné postele, skříň, na ní ve futrálu basa a to je pomalu všechno. Do kuchyně se chodí rovnou z chodby. Zveřejňuji tento stav už asi po páté, ne že by si toho někdo všiml a něco pro Hálu udělal (prosím vás, řákej zpěvák, to leckdo bydlí ještě hůř), ale už spíš ze setrvačnosti. – **MLÁDÍ:** Po válce žil přes rok na statku ve Švédsku, v rámci akce pro neúplně zaopatřené děti. Moc se mu tam líbilo, i když dělal jak šroub. Poznáte to na jeho ramenech: ani plavečtí rekordmani by se za ně nemuseli stydět. **PĚVECKÉ ZACÁTKY:** Jako kluk chodil do kavárny SIA obdivovat zpěváka Arnošta Kavku. Tam si taky poprvé v životě zazpíval písničku Perdido, kterou znal z americké desky značky Mercury. **HUDEBNÍ PRŮPRAVA:** Je jediným naším předním tanečním zpěvákem, který ukončil pěveckou konzervatoř. Začal sice na baletní, ale jenom omylem: při přijímacích zkouškách byl totiž tak vyděšený, že vzdor původnímu přání jít na obor kytara se okamžitě svlékl do trenýrek a zamrskal nohama, jakmile ho o to požádali. Byl přijat – na balet. Později přešel ze zdravotních důvodů na zpěv k profesorovi Berlíkovi. (Tento pedagog učil mimo jiné i barytonistu opery ND v Praze Antonína Švorce.) **ANGAŽMÁ:** První v Armádní opeře; zpíval titulní roli v Rossiniho „Lazebníku sevillském“ a alternoval ji s Hesem a Sedliským. Později člen operetního sboru v Karlíně s povinností sóla. V dubnu 1956 mu zavolal Karel Vlách, aby s ním dělal ve vokálním kvintetu v Polsku. V r. 1957 byl rok u Karla Krautgartnera, 1958–1960 putování po republice s Kefurtovou skupinou, pak Hruškův orchestr, léta s Bezubkou v kavárně Valdek v Praze na Vinohradech a konečně v r. 1965 Apollo. **NEJKRÁSNEJŠÍ VZPOMÍNKY:** Bylo jich moc. Syrská dáma, které musel každý večer dvakrát zpívat Dianu a dostal od ní darem hodinky, nebo ten pán z Itálie, co mu dal v Karlových Varech za Volare šedesát vodek. Ale ze všeho nejhezčí to bylo s Krautgartnerem ve Vltavě. Výborní hudebníci, ohromné publikum, báječná swingačka Vlasta Průchová. To se hned tak zase nesejde. Však tam chodíval i začínající Karel Gott a poslouchával tehdy Hálu jako pánaboha. **PRVNÍ VZORY:** Rudolf Cortés a Američan Mel Tormé. **HLASOVÝ ROZSAH:** D – a'. Jen si všimněte té hloubky v „Dívce toulavé“. A v závěru „Hádej Matyldo“ zpívá bez námahy naplno g'. **ROZHODUJÍCÍ OKAMŽIK KARIÉRY:** Nepochybně angažmá v Apollu. Po písničkách typu „Nad Berouňkou“ a „Na družstevním lánu“ konečně přišly skladby, v nichž Karel Hála ukázal, co umí: Matylda, Dej mi pár okovů, Už mě leccos neláká, Vypalte salvu (kterou z nepochopitelných důvodů dosud ani Supraphon ani rozhlas nenahrály), Udělám si luk, Zámorí. Dříve znali Hálu jako vynikajícího zpěváka odborníci; už v roce 1963 mu dali ve své zvláštní anketě v rámci Zlatého slavíka třetí místo za Gottem a Pilarovou. Ale teprve repertoár pomohl Hálovi proniknout i k normálním posluchačům. **ČÍM SE LIŠÍ OD OSTATNÍCH ČLENŮ APOLLA:** Je všude včas, nezávisle na tom, kolik hodin se třeba noc předtím spalo. **NEJOBLIBENĚJŠÍ ČESKÁ PÍSEŇ:** Antonín Dvořák: Když mne stará matka. **ZAHRAŇIČNÍ:** Tenderly. – **NAŠ ZPĚVÁK:** Gott, Eva Martinová, Marta Kubišová. **ZAHRAŇIČNÍ:** Mel Tormé a Ella Fitzgeraldová, – **SPORTY:** Lyžování, bruslení. **KONIČEK:** Umělecká historie. – **MALÍŘ:** Goya. – **PROZAIK:** Upton Sinclair. **BÁSNÍK:** Všechna stará čínská poezie a samozřejmě Nezval. **SKLADATEL VÁŽNÉ HUDBY:** Dvořák a Ravel. **ŽIVOTNÍ PRÁNÍ:** Zpívat alespoň do šedesáti.

Jiří Černý

K | H

Na titulu a na předcházející straně foto
M. Hucek, vpravo snímek I. Soeldnera.

DOSTAVENÍČKO

Hudba: Jaroslav Tůrbach / Text: Ota M. Robek

Medium Foxtrot

Po- dél po- to-ka, jen tak od o-ka, tři trempí- ři šli,
Na to ze stanu, ja- ko v ro- má- nu o- zý- vá se hlas.

mě- li kytary, hla- sy bu- ja- rý a ne- by- li zlí. Náhle o- po- dál
Trochu ti- še- ji, na- ši nesmě- ji nic vědět o vás. Tá- ta nemá rád,

se ten zážrak stal, stál tam to- tiž stan, mrkli na sebe, po- tom na nebe
jdou- li hoši zvat jen tak dívku ven, kouzlo serenád dávno přestal znát

a hned o- mě- li plán. Krásná dív- ko vyjdi ven a vy- ber si nás
a má leh- ký sen.

podle jmen, já jsem Jim a já zase Dan a ten nejmladší to je Jan. *D.S.
al C*

CODA Krásná dív- ka vyšla ven a vy- bra- la si podle jmen, dál nocí jdou, Jim a

ztichlý Dan a ten co chybí, to je Jan, jé, ten co chybí, to je *Fine*

NEJOBLÍBENĚJŠÍ VERŠE NEJOBLÍBENĚJŠÍCH ZPĚVÁKŮ

VÍTĚZSLAV NEZVAL

PÍSEŇ O VŘESU

Dnes nechci růže
Dnes chci vřes
Rudá růže popálila by mne plamenem
A ta bílá ta by mne dnes uhodila kamenem
Ledovým kamenem
Do mých vzlykajících prsou v lese bez
nebes

Dnes nechci růže
Dnes chci vřes

Dnes nechci růže
Dnes chci vřes
Věnc z vřesu na mé paži je můj náramek
Pověsím jej na zápraží zamknu na zámek
Vyjde červánek
Nad mou zamyšlenou hlavou v lese bez
nebes

Dnes nechci růže
Dnes chci vřes

Dnes nechci růže
Dnes chci vřes
Růže přines mi až příště přines mi je
příště až
Dnes mě vábí vřesoviště vřesoviště které
znáš

Věčnost nad ním drží stráž
Jeho hvězdy září láskou v černém lese
bez nebes

Dnes nechci růže
Dnes chci vřes

Ze sbírky Pět minut za
městem

MARIE

Foxtrot z filmu Dáma na kolejích

Hudba: Jiří Bažant, Jiří Malásek, Vlastimil Hála

Text: Vratislav Blažek

Tempo di foxtrot
B $\flat$ 6

Hdim F7 A G

Ma-ri-e! Ma-ri-e! Ma-rie! Sbor: Marie! Ihned nasad' úsměv sladký,
Ma-ri-e! Ma-ri-e! Ma-ri-e! Marie! Z jeslí cesta každo-den-ní,

C6 F C F $\sharp$ 7 E $\flat$ 7 A7 C $\sharp$ 7 F7

Ma - ri-e! Ne-mys-li na čer-né pátky, Ma-ri-e!
Ma - ri-e! Od Pra-me-ne ku Pra-me-ni, Ma-ri-e!

B $\flat$ C $\sharp$ 7 F9 B $\flat$ C $\sharp$ 7 F7 D

Už jen pět-krát tam a zpátky. Na šířku je město krátký. U-jíž-děj a
Od Pra-me-ne ku Pra-me-ni. Máslo je a tvaroh ne-ní, co to na tvé

E $\flat$ mi7 A9 D7 S $\sharp$ G Emi Ami7 D7 G6 Ami7 D7

drž sekladky, Ma-ri-e! A pak traďá do těch jeslí, Ma-ri-e,
lás-ce znění, Ma-ri-e!? Zdrogeri-e do čistír-ny, Ma-ri-e.
Dávno bys už měla vrásky, Ma-ri-e,

G Emi Ami7 D7 G6 F G7 C Hmi D

kde tvé děti křídou kreslí ra-fi-e. Ra-fi-e a čtyřky k tomu, všestnáct si je
Práce vzorná, ce-ny mírný, Ma-ri-e. Vyzvedneš mu sa-ko, pá-ni, co je v něm jak
ne-dělat to všechno z lásky, Ma-ri-e. Není těžko na tom světě, jen když víš, že

Emi Ami7 D7 1. G C G F9 2. G C G E $\flat$ 7 %

vodíš do-mů. Směj se aspoň kvů-li to-mu, Ma-ri-e. Ma-ri-e!
Mastro-iani. Ne-o-do-lá nikdo a-ni Ma-ri-e!
milu-je tě, jen když tentvůj

D7 G C G C $\sharp$ 7

CODA

mi-lu-je tě, Ma-ri-e!

D.S.al Coda

ČTU SI RÁDA V ONĚ BÁJI

Hudba: Jiří Bažant, Jiří Malásek, Vlastimil Hála

Text: Vratislav Blažek

Z filmu Dáma na kolejkách

Zpívá Helena Blehárová

Rock'n'roll tempo

mf Čtu si rá-da vo-né bá-ji, čtu si rá-da, můj milý. Nebýt ha-da
tenkrát vráji, tak jsme tu dnes ne-by-li! Nebýt ha-da tenkrát vráji,
tak jsme tu dnes ne-by-li. Všechno lidské po-ko-lení, vzniklo skrze
toho hada, nejenom tu báj čtu ráda, já cítím, že slušnost žádá mý rá-da i
to-ho hada. Nebýt ha-da tak se Adam se - vou sotva ženi-li!
Nebýt ha-da tenkrát vráji, je-ho nebýt, můj milý, tak bychom se letos vmáji
užlechtili nu-di-li! Tak bychom se letos vmáji užlechtili nu-di-li!
Tak bychom se letos vmáji užlechti-le nu-di-li! Óó - jeh!

DIVADLO

ANNA LANGFUSOVÁ

... každá žena cítila na sobě oheň tohoto pohledu

Obrovský sál byl nabit a přeplněné balkóny se zdvihaly od galerie ke galerii až k těžkému, podivně vyřezávanému stropu z tmavého dřeva. Z výšky se toto množství s tisící hlav v neustálém pohybu, podobalo velikému zvířeti převrácenému na záda, které hrabe do prázdná nespočetnými nohama a marně se snaží vrátit do původní polohy. Podél galerií visely pestrobarevné girlandy papírových květů, které zvadly pod tlustou vrstvou prachu, jako by tam byly od počátku světa. Zdálo se, že je nikdo nevidí, kromě dětí, které se nebezpečně nakláněly, aby je utrhly. Ale dobře mířený pohledek je okamžitě vracel na místo. Mnoho žen mělo rozepnuté živůtky a kojenci, hemžící se jako bleďí a žraví červi, se jim věšeli na prsy protkané modrými žilami. Jiné, elegantní a nalíčené, měly na hlavách ohromné klobouky ozdobené květy, pery a ptáky, které vyvolávaly zuřivé protesty v řadách za nimi. Ale dámy ve velkých kloboucích se chovaly důstojně, jako by nic neslyšely. A pera, květy a ptáci se kolébali stále ve stejném rytmu. Muži bez kabátů pili pivo přímo z lahví, zakláněli přitom hlavy a bylo vidět, jak jim ohryzky stoupají a klešají. Pánové v černém upřeně hleděli na ohromnou oponu z rudého sametu a jejich dokořán otevřené oči jakoby spaly.

Světlo sláblo a elektrické žárovky, nepravdělně rozvěšené téměř po celém sále, začaly zhasínat. Klobouky dam zpozorovaly. Píjící piva odtrhli láhve od rtů. Pánové v černém jako by se probudili. Ženy se pokusily osvobodit rozbolavělé prsy a děti využily toho, že se od nich odvrátila pozornost, a ještě jednou se marně pokusily zachytit zaprášené květy. Z posledního lomozu se vynořily tři údery. Těžká rudá sametová opona se pomalu, pomalu zdvihala. Oči se rozšířily, dech se zrychlil, všichni čekali. Opona se zastavila.

Scéna, ohraničená další oponou z černého sametu a obnažená ještě více zvláštním světlem, které potlačovalo každý stín, byla úplně prázdná.

Ticho stoupalo k temnému stropu a těžce a hrozivě se vznášelo nad nehybnými hlavami.

Nikdo se neodvážil ani pohnout, každý se bál, že si zadá, že na něj spadne ta skrytá hrozba. Pojednou jakýsi hlas přerušil kouzlo, hlas dámy v klobouku: „To je překrásné! Ta dekorace! Je to uchvacující.“ Dlouhý vzdech tisíců prsou. „Ach! Jak je krásná,“ — řekl mužský hlas — „ta chůze a graciéznost!“ A všichni muži se dychtivě dívali na scénu se zářícíma očima a uvolněným obličejem. Ozval se jiný ženský hlas — „Jak je krásný! A ten ohnivý pohled!“ A každá žena cítila na sobě oheň tohoto pohledu. Děj, z počátku váhavý a nejistý, se pozvolna zauzloval. Nahrtnutý několika osamocenými výkřiky, brzy dostal tvar a podporován stále početnějšími komentáři se rozvíjel, zamotával, rozhňoval. Zmocňoval se každého diváka. Při troše snahy bylo možno, aby se tělo každého rozechvělo od hlavy k patě. A kdo toho sám nedosáhl, našel vedle sebe tělo, které mu ochotně vzrušení předalo. Jenom děti byly mimo, zaujaté nedosažitelnými květy, a kojenci, zavěšení na horko těla, které je již neznalo.

Najednou z nejhořejší galerie pronikavě zakřičel ostrý hlas, který přehlušil ostatní: „Tupci, což nevidíte, že scéna je prázdná? Nic se neděje, není tam nikdo, nikdo, nikdo!“ Nějaký kojenec se dal do pláče. Na kloboucích se hněvivě a nervózně zahýbala pera, květy a ptáci. „Jaká hrubost!“ — řekl jakýsi hlas, který zdánlivě vycházel z modrého ptáka. „To je nepřipustné,“ ozval se jiný. „Zase jeden zkažený večer kvůli nějaké bláznivé ženské, která ničemu nerozumí. Vyhodte ji ven!“ — navrhl muž v černém. Dítě, které plakalo, matka sevřela tak silně, že se jí podařilo zadusit jeho pláč. V tichu, které následovalo, se pozornost diváků

znovu přenesla do sálu. Černá opona se pomalu, pomalu zdvihala. Co se stalo? Scéna musí být omezená. Je stále. A teď odstraňují její meze. Nyní už se neodvažovali dívat, hrůzou zavírali oči a jako by víčka byla příliš slabou ochranou, zvedly se k nim i ruce. A znovu křičel

z nejhořejší galerie ten ječivý hlas, silnější než všechny ostatní: „Vidím, vidím, konečně vidím...!“

Tisíce mužů a žen se tiše zdvihly. Se sklopenou hlavou, zakrývající si oči, zamířily k východu.

Přeložil Josef Hajný

OSLÍ MLÉKO

Hudba: Petr Hapka / Text: Petr Rada

Zpívá Eva Pilarová

Slow

Orch. (Sbor)

1. Ted' přineste mi oslímleko ať mohu se v něm vykoupat, můj
2. přineste ho dva, tři džbery a z růže olej na lžíci, dnes

mláček je nedaleko a já ho musím poslouchat, řek: dnes buď jako rosa svěží, na ničem víc nezáleží, dnes
bude den jak málokterý, ať víno pijí osláci a vyblejskejte do zlatova i měsíc, než se za mrak schová a

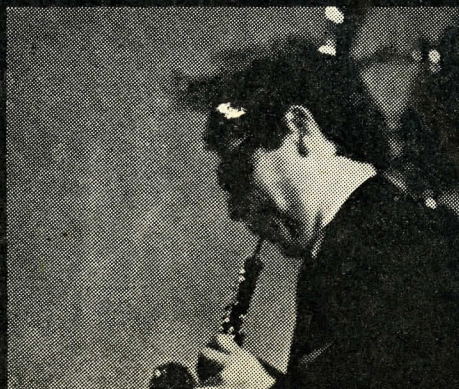
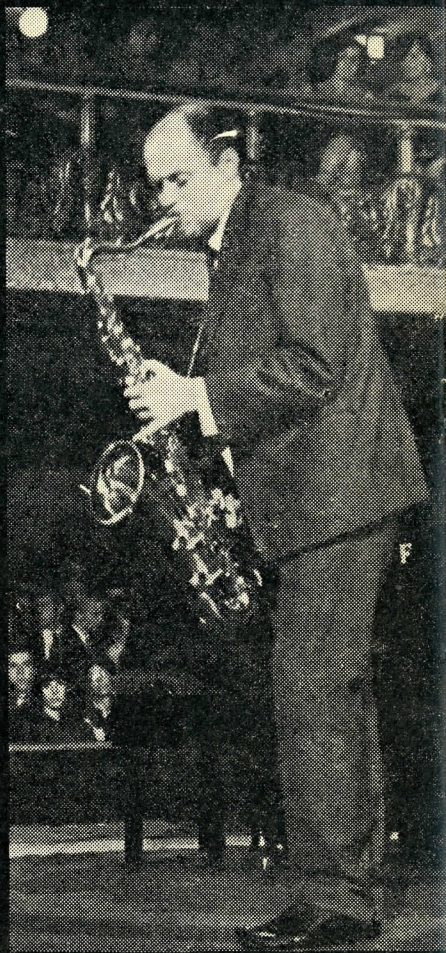
poznáš co je dlouhá noc, vem oslímleko na pomoc, tak vrátí se až za týden. Noc bude dlouhá,
poproste mým jménem den, ať

delší než strouha, tak která teče z rybníka. Noc bude jasná, já chci být krásná,

proto si vlez do mlíka. 1. Tak přineste ho dva, tři džbery a z růží olej na lžíci, dnes
2. Ted' neudte mío svítání, mě ranní chládek neba-vízdýt

bude den jak málokterý, ať víno pijí osláci a vyblejskejte do zlatova i měsíc, než se za mrak schová
mám teď jenom jedno přání, ať padá noc jak hedvábí, ať padne měsíc na údolí, ať slunci vyjít nedovolí, ať

poproste mým jménem den, ať vrátí se až za týden. FINE - 2 první taktý předešlý
nemusím tak brzy vstát, ať milý mě má dlouho rád.

jazz festival

Na snímcích J. Pražáka trumpe-
tista Carmell Jones, saxofonista
Jan Ptaszyn Wróblewski, zpěvač-
ka Cleo Laine a hobojsista Jan
Kaniak

ŠUP, BÁBI DO POSTELE

Hudba i text: Ludvík Poděšf

Zpívá Manka Kopecká

Vivo B^b E^b9 B^b Gmi $Cmi7$

mf Šup, bá-bi do po-ste-le, do-stala jsi v koste-le rý-mu; žádné
Tak, teď si trochu zdřímni, po druhé si vem zi-mní bo-ty; holka

$F7$ $Fdim$ $F7$ B^b $Fdim$ $Cmi7$ $F7$

ře-či, a už ať jsi podpe-ři-nou s medi-ci-nou!
zlatá, rad-ši mís-to á-men, á-men,

$2. B^b7$ $G7$ $C7$ $A7$ $D7$ $Ami7$ $D7$

sed' u kamen! Přece to, že patříš rovnou do ne-be,

$Gmi7$ $C7$ F $F7$ $Cmi7$ $F9$ B^b

vše-vě - dou - cí pánbu ví i bez te-be! Tak už dost, žád-né

E^b9 B^b $Gmi7$ $Cmi7$ $F7$ $Fdim$

odmlouvá-ní, ještě si vem na spa-ní prá-šek. Hlavně koukej, a-

$F7$ B^b B^bdim $Cmi7$ $F7$ B^b

bys dlouho nestona-la, rá-no čile vstala, dě-ti pohlí-da-la,

B^b7 $G7$ $C7$ *cresc* $A7$ $D7$ $Gmi7$

trochu po-vyprala, po-žehli-la, pospravi-la, pokli-di-la, na-kou-pi-la,

$C7$ B^bmi $C7$ $Cdim$ $C7$ *mf* $F7$ $Fdim$ $F7$ B^b B^bdim

u-va-ři-la, zkrátka: a-bys by-la za-se na - še mi-lá,

$F7$ $Cmi7$ $F7$ B^b B^b E^b B^b

mi-lo va-ná bá-bi! Tak dej ti pán-bu zdraví!

POSLEDNÍ STÁDO

Hudba: Ivo Moravus / Text: Ronald Kraus

Zpívá Milan Chladil

mf Tam kdesi v pláních I-da- ho hrůza se snáší tmou.

mp Jak ví-tr le-tí hřívy strá-ní, - tam dál až kzemím soused-
Tam smyčky lovců vzduchem sviští, nad zkázou le-tí pré-ri-

ním, - ty černé stíny z bílých plání - jsou možná
i, - se smrtí tančí chvíle příští - a půl-noc

stádem posled-ním. - zmí-tá - stá-dem -
hřívám od-bí-jí.

dál bezhla-vý strach, strá-ní - ví-ří -

tmou červený prach. *mp* Pak náhle v dálce hří-vy mi-zí,

své zkáze u-šly ná- ho- dou, - ty vrať se

domů, lovče ci-zí. dál svobo-du nech svobo- dou!

Ať se na pláních I-da- ho spánek jen sná-ší tmou.

ÚSVIT

KAREL ČERVENKA

Byl to jeden z těch neobyčejných večerů, jakých není v životě mnoho. Večer, ve kterém se klid a ticho mění v úzkost a úzkost se potlačována bezpečím čtyř stěn. Říkal jsem si, zítra musím udělat to a to, nesmím zapomenout na to a to, dojít už konečně tam a tam... a najednou někdo zaklepal na dveře. Nikoho jsem nečekal. Vzpomněl jsem si, že venkovní dveře jsem určitě zavřel. Za dveřmi bylo ticho. Srdce se mi prudce rozbušilo, držím se opěradel křesla připraven vstát a nevrazit do stojací lampy. Ticho, to strašné ticho. Zbraň! napadlo mě. Proč nemám zbraň? Zbraň dává člověku jistotu. Mohl bych vystřelit šest ran do toho... po připadě jen pět a šestou si nechat. Mít nůž nebo kord. Ano, kord, mívál jsem dobrou špičku. Nic takového nemám. Jen skleněný popelník, plný špačků. Popelníkem mohu hodit, je dost těžký, broušený, ale co když se minu? Určitě se minu. Znam se, jak házím, jediná možnost je... zabarikádovat se! Ano — barikádu! Klepání se ozvalo znovu a naléhavěji než předtím. Velkým obloukem skáču ke dveřím. Padám na koberec, abych unikl případným střelám a plížím se ke knihovně. Ramenem ji zkouším zvednout a postrčit. Jen o metr, šeptám si a začínám se potit. Jen o metr... stačilo by i třičtvrtě metru... nakonec i těch dvacet centimetrů, jen co knihovna překryje dveřní okraj ke klíci. Klíč! Kristepane, klíč tří zvenku! Mohl by mě zamknout a nikdy nepustit. Věznit mě tady. Ne! Nesmím se zdržovat, nesmím! Lehce odšupuji skleněnou výplň a vyndávám první řadu knih. Hrome, tolik knih, proč jich mám tolik? Nejsou k ničemu. Zdržují, zdržují... Klepe! Už zase klepe! Urputně klepe! Tři poklepy s odmlkami, delší odmlka, dva poklepy... to s odmlkou je T, jeden krátký E, tři za sebou a jeden s odmlkou Viktoría — V, krátký, dlouhý, krátký R... OTEVŘÍ! Ne!... Zakřičel jsem a s největším vypětím nadzvedl knihovnu v jednom tahu a překryl okraj dveří. Le-

žím s tváří na koberci zcela vyčerpán. Jen chvíli, říkám si, jen chvíli, docela malou chvilinku, jen co se seberu... Lezu po koberci zpět. Tahám pérové polštáře z gauče a přískokem je valím před sebou. Nezakryjí celé dveře. Vstávám, tisknu se ke zdi, pomalu se vztyčuji a sundávám obraz v těžkém rámu. Tízian 1477—1576, čtu si na mosazném štítku. Na něm... ONA. Miloval jsem ji. Byla ztělesněním klidu a pohody, do kterého jsem s Ní padal. Byla zhmotněním hojnosti, kterou jsem neměl, ONA, držíc nad hlavou mísu plnou hroznů, jablek a kukuřice. Lehce pootevřená smyslná ústa, naznačující naději. Dodnes jsem pevně přesvědčen, že ta, co visí v Museo del Prado, není pravá. Co když přišel pro Ní?!? Kdyby mně ji vzal, je vlastně jedno, nebudu-li žít. Přestane to mít smysl, to všechno... Samota, která mne opíjí, je závislá na Ní. Ted! To soupnutí nohou o kamenné dlažky v předstíni... Pohyb kliky dolů... Okno! Lezu zpátky k oknu podél zdi, opatrně, abych na sebe neupozornil. Dívám se dolů. Tma. Pět pater... a sem nahoru je cítit šeršk. Skočit? Mám skočit? Jistá smrt. Ne, nemá smysl jít na jistou smrt... Ledaže... ne! Ještě ne! Musím utéct, nebo zničit to, co přichází. Kam ale? Kudy? Komínem... Jediná možnost — komín! Nekryju se... Letím ke kamnům. Bourám roury a odstavuji kamna od zdi. Černý kruhový otvor stačí jen k protáhnutí ruky... Prsty se bořím do černých sazí, ale cihly nepovolují. Shýbám se pro křišťálovou vázu a tluču s ní po obvodu otvoru. Omítka i úlomky cihel stříkají na všechny strany. Nové zaklepání mne žene ještě k rozhodnějšímu pokusům překonat tvrdost zdi. Ano, komínem nahoru... a po střeších pryč. Daleko! Nebude to vysoko, snad jen tři metry... Ale musím tlouct, tlouct červeně pálené cihly. Trhám se sebe košili. Promočená je stejně nanic a takhle si do ní mohu alespoň zabalit ruce. Pil bych. To samotné pomyšlení způsobilo takový

pocit žízně, že už nedokážu vytvořit v ústech jedinou slinu. Pít! Žízeň! Podvědomé opakování dvou slov mně bere sílu. Přestal jsem na chvíli. V pokoji čpí červený prach a usazuje se kolem. V hliněné amfoře je voda! Vyhazuji z ní rozkvetlý fialový šefík. Lehám si na zem a skláním vázu k ústům. Voda mi teče po obličejí, zapáchá a je slaná. Proč jsem ji jen solil! Proč vždycky dělám to, co se proti mně v dané chvíli obrátí? Očíma jsem se dotknul obrazu. Bílá ramena má zčervenala od prachu. Musím rozbít rám a stočit ji. S rámem bych stejně neprolezl. Znovu tluču vázou do zdi a s pocitem ulehčení uvolňuji první cihlu... teď druhou a třetí... upíjím z vázy, ale mám stále větší žízeň... už mohu prostrčit hlavu... ještě... vydržet...! Váza se mi rozpáluje v ruce. Měl bych ji zchladit vodou z druhé vázy, ale to bych si ohřál vodu na pití! Teď se zachvěl lustr... Znáám jeho cinkot. Za dveřmi je nyní ticho. Prohlídl jsem! Možnost záchrany se mění v nebezpečí... může se spustit komínem... tou dírou, kterou zvětšuji pro sebe! Proklínám ho, proklínám ho, ať je to kdokoli... Pláču. Slzy mi zalévají oči. Musím zdít! Zazdít svou díru. Dlaněmi smetávám červený prach a úlomky cihel. Vodu! Potřebuji vodu. Cihlový prach musím rozdělávat ve váze se slanou vodou. Trochu ji ještě odlévám do popelníku. Ale až dojde voda, co potom? Musí to přece skončit... musí odejít! Nebo snad někdo přijde.

Nebo volat o pomoc? Jak je možné, že mne to nenapadlo? Ne! Bude chytrý, prohlásí mne za blázna a nechá odvézt sanitkou... a dostal by ji! Třeba jich je víc... a poslali jen jeho. Nebo jsou dva... a ostatní čekají na schodech... nebo v záloze... na půdě... pod oknem... Prostrčlet se z toho kruhu... uvolnit si cestu... sebrat pár spravedlivých a likvidovat je... špinavce... kurvy... bestie! Lepím k sobě cihly a zazdívám mezi ně i křišťálovou vázu. Ruce mám opuchlé a nehty olámané. Sedím na zemi a je mi najednou všechno jedno. Kýchám ze zviřeného prachu a kýchání už netlumím. Uvědomuji si znovu vůni šefíku a připadám si jako kohout. Nevím proč, ale připadám. Oknem vidím namodralou oblohu a ptáci začínají zpívat. Chtěl bych se postavit, ale nemohu. Lezu k lampě a vytahuji šňůru ze zástrčky. Chvilí nevidím nic. Cítím jen šefíky, slyším ptáky... až teď... to modro. Jsem strašně ubohý. Nemohu zvednout ruce, nemohu se už bránit. Chtěl bych, aby ONA z obrazu mi podala mísu s ovocem. Proč ta náhlá změna? Odešel. Určitě pocitují osvobození a slyším je ve zpěvu ptáků. Vidím je v modru... snad má smysl žít jen v tuhle dobu, napadá mě. Když vládnou ptáci, šefíky a modro. Může modro vládnout? Nevím. Vím jen, že ostatní je noc, ošklivá, záluďná noc, plná nebezpečí. Budu muset žít jenom za svítání. Stejně se už zase moc rozednilo.

Dilia

DILIA
Celetná 25
Praha 1
Staré Město
telefon
628—31

Československé divadelní a literární jednatelství, Vyšehradská 28, Praha 2 — Nové Město

A. Schnitzler: ZELENÝ PAPOUSEK. Groteska o jednom dějství. Přeložil Jan Tomek

J. Arden: OSEL Z CHUDOBINCE. Překlad a úprava A. Bartušek a J. Theiner

V. Blažek: DÁMA NA KOLEJÍCH. Muzikál o dvou dílech. Hudba J. Bažant, J. Malásek a V. Hála

P. Andrić: NA LEVÉM BŘEHU JEZERA. Hra. Přeložily M. Blažková a M. Kirschnerová

ESTĚ DE VO TO. Pásmo poezie Jana Schneidra s hudbou Jaroslava Jakoubka sestavil J. Henke

J. Kratochvíl: VOLNO, ZELENÁ. Estrádní pásmo pro malé scény. Hudba J. Kratochvíl, J. Růžička a P. Cerný. Texty písní J. Kratochvíl, J. Růžička, P. Cerný a J. Gregor

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které měsíčně informují o všech novinkách, posílejte na adresu

FEMINA, FEMINAE

Hudba: Jiří Bažant, Jiří Malásek, Vlastimil Hála

Text: Vratislav Blažek

Z filmu Dáma na kolejkách

Tempo di foxtrot

F

mf Sbor: Žádné dív-ce a- ni pa-ní, která má vztah budo- vá- ní. zaměst-ná-ní

F

ne-zabrá-ní myslet na svou plet'. Ne-za-pomeň, že-no česká, že jsi člověk

C7

te-prv dneska, snaž se te-dy zůstat hez-ká pro ten lepší, lepší svět.

Allegretto tempo *Shuffle* *3* *A9^b* *D* *A9^b* *D* *A9^b* *D* *A7* *A9^b* *D*

Refr. Solo: Jenom že-na upra-ve- ná bude hodná toho jmé - na.
každé vdané že- ně, ať se šlechtí kaž-do den - ně:

D7maj *D6* *D[#]dim* *A7* *A9* *H9⁴* *Emi* *H9⁴* *Emi* *H9⁴*

Sbor: Femi-na, fe-minae, fe-mi-ni-num. Solo: Šetři ka-su a zub ča-su u-pra-
Ať je krás-ná žena česká, když na-

Emi *H9⁴* *Emi* *A9* *Ddim* *D* *A7/6* *D6* *D7*

ví tvoju dívčí krásu Sbor: na mi-ni, je-mi-ne, na mi-ni-mum.
má-čí prádlo vneckách pro to své je-di-né mas-cu-li- num.

G *D9^b* *G* *H7* *Emi* *F[#]mi* *Emi* *sbor* *E7*

Solo: Kde se vráska počne snoubit s vráskou, s vráskou je konec i s he-to-nečnou
Věnuj pé-či taj-li, pleti, vla-sům, vlasům vždyť na to máš denně mó- ře

A7 *Emi* *A7* *A9^b* *D* *A9^b* *D* *A9^b* *D* *D9* *D⁹* *C9* *H9*

láskou. Tak proč ne-být jak za svobod-na, lásky pl-ná, lásky hodná.
časů.

Emi *A7* *C[#]* *1D* *2.D6* *Emi* *A7* *G* *D*

Sbor: Fe-mi-na, fe-minae, fe- mi-ni-num. 2. Řekni -num. Fe- mi- ni - num.

lutti:

© 1966 PANTON, Praha—Bratislava

Jiří Slitr jako Dábel z Vinohrad. Foto Sochůrek ►

OHNĚ V ÚDOLÍ

Hudba: Jaroslav Tůrbach / Text: Ronald Kraus

Tempo di Shuffle

Chords: G6, C, G Dmi E7, Ami D7, G D7, G6, D7, A#dim, G Dmi6 E7, A9, D7, D+7, H7, Emi, A7, D7, F#7, A#dim, Hmi, A7, D7, G6, C, C Dmi E7, Ami D7, G, G7, C, Cmi6, G, Emi, A7, D7, G, G7, C, Cmi6, G, Emi, A7, D7, G.

Až za-ho-ří zas ohně v-ú-do-lí - a začnou hrát do našich tváří, - co
bolelo nás, rázem přebo-lí, - vždyť mladé je i každé stá - ří. Až
v údolínám ohně za-se vzplanou a potůček sám začne vyprávět, už
nikdy sbohem, vždycky náš sledanou, ve stí-nu jedlí je náš malý svět. Až
za-hoří zas ohně v-ú-do-lí, tu sl-zy nám vzlétnou do o-čí, to
od kouře snad, či od samé- ho štěstí hlava se nám dnes točí, - to
od kou-fe snad, či od samé- ho štěstí hla-va se nám za-to-čí.

Státní hudební vydavatelství, Praha 1965

KULATÝ SVĚT

Hudba: Alfons Jindra / Text: Vladimír Dvořák

Zpívá Yveta Simonová a Milan Chladil

Tempo di waltz

Chords: F, F, Bb, F, Dmi, G7, C7, F, Bb, F.

Kula - tý, kula- tý je ten náš svět. Běž, všude najdeš můj
tý, kula- tý je ten náš svět. Víím, kterou cestou jít
vzkaz. Ty a já, já a ty jsme si blíž - cí, víím, že se
dál. Ty a já, já a ty vždycky pů - jdem tam, kam ten

©1966 PANTON, Praha—Bratislava

O MAMINCE

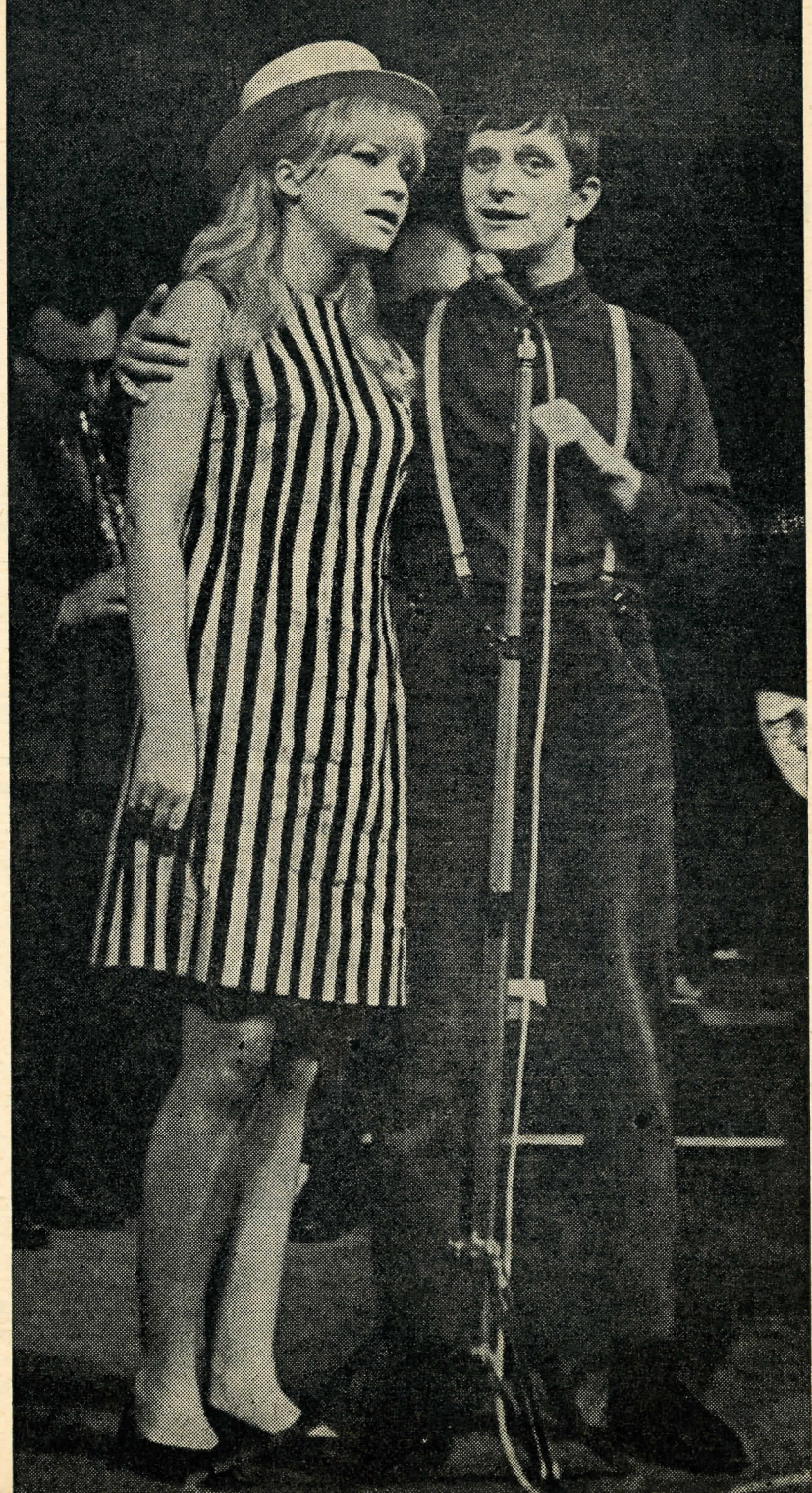
Hudba: Dalibor Basler / Text: Vladimír Rohlena

Zpívá Josef Zíma

Tempo di slow-rock

SEMAFOR uvedl
Ďábla z Vinohrad —
v titulní roli Jiří
Šlitr — a Benefici
Jiřího Suchého (vpra-
vo). Foto Sochůrek

LIST V PAMĚTI

Hudba: Leopold Korbař / Text: Miloň Čepelka

Moderato

mf Sedím si v kupé a zkouším číst, vlak těžce dupe, když náhle hvízdá: stojíme
 před nádražím a já se marně snažím alespoň jednou obrátit list. Byl jsem tu loni oprazdní-
 nách, házel jsem po ní na stěnu hrách. Ona se usmívala, stála však jako skála, ze všech mých
 slibů měla jen strach. Vstrohém: "tak sbohem!" můj sen pak zmizel jak dým,
 a-le dát mu vale a-ň dnes neu-mím. Mám ve svém kupé pět volných
 míst, vlak zas už dupe, já zkouším číst. Jsme dávno za nádražím a já se marně snažím
 a-les-poň jed-nou o-brá-tit list.

Chords: G, D7, G, Emi, C7, G, Ddim, D7, G, E7, A7, D, G, D7, G, Emi, C7, Ddim, D7, G, E7, Ami, D7, G, H7/5⁴, Emi, C7, H7, Ami6, Emi6/4, H7, Emi, Ami, D7, G, D7, G, Emi, C7, G, Ddim, D7, G, Dmi, E7, Ami, D13, D9, G, C, G.

© 1966 PANTON, Praha—Bratislava

VOLÁM DEŠŤ

Hudba: Bohlav Ondráček / Text: Jan Schneider

Zpíva Waldemar Matuška

Moderato

f Ó-hó - hó, ó-hó hó, Ó - hó, volám
 dešť, ó - hó, volám dešť, dešťů pan o-ce-án chce pít. - Ó-

Chords: C, Ami, C, Ami, C, C, Ami, C, F, D, E, D, E.

C Ami C F7maj D G9 G7

hó, volám déšť, ó- hó, volám déšť, Neptun sám chystá flám, máš

C C7maj C7 D7 Fmi6 C7maj C9 D7

jít. - Tvůj pán - pohr-dá plá - čem mým, co dáš

Fmi6 Emi Dmi Dmi7 C9 C Ami C

hladovým sí - tím mým? Co dáš, co ty víš, co dáš? Další

F7maj D G9 G7 ff Ami C

kříž nahrob můj, nahrob můj, nic víc, ó- hó, jen další kříž,

Ami C Ami C

ó- hó, jen další kříž, ó- hó, jen další kříž nahrob můj a nic víc. -

rit. F7maj D G9 C Ami C

©1966 PANTON, Praha—Bratislava

TAK RÁD

Hudba: Robert Mellin / Text: Vladimír Dvořák

Zpívá Karel Gott

Slowly G7 mf C Ami7 Dmi7 G7 C G7/5# Gmi6 A7

Tak rád chodím teď zá- hy spát, - abych nikdy nepro-

D9 Dmi7 G7 G+ C Ami7 Dmi7 G7 C Ami7 Dmi7 G7

pás, očem snívám zas a zas tak rád. - Tak rád o tobě sním tak

C G7/5# Gmi6 A7 D9 Dmi7 G7 G+ Gmi7 C9 G7/5#

rád, otvých očích veli-kých, které vidím blízko svých tak rád.

F E7/5# E7 E9# E7 Ami D9 Ami7 D9

Sen v pravdu se změní jen v obje-tí tvém. Když na-děje ne-ní,

G9 G7/5# G7 C Ami7 Dmi7 G7 C G7/5#

dál zůstane shem. Tak rád budu vždy snít, tak rád,

Gmi6 A7 D9 Dmi7 G7 G7/5# C Ami7 Dmi7 C9/9

že by život jinak šel, že bych měl někdy bych směl, tak rád. *rall.*

SEDMÝ DEN

Hudba: Jiří Bažant, Jiří Malásek, Vlastimil Hála

Text: Vratislav Blažek

Z filmu Dáma na kolejích

Slow-rock medium

F *Dmi* *Gmi* *C7*

Nebe modré, slunce září, ptactvo pěje ve-se-le. A na
zažeh chmury stvátí, či-le vyskoč z poste-le. Sedmý

F7 *B^b* *Fdim* *F* *C7* *1.F B^bC7* *2.F*

římském kalen-dá-ři, sedmý den je nedě-le. Rychle le. "Od-po-
den se ne-vy-vá-ří, sedmý den je nedě-

B^b *F* *C7* *F* *F7* *Dmi* *F7* *B^b* *B^b7*

čívej," řekl pán, "sedmý den se světí." Vtom je ten pes zako-

Ami *D7* *G7* *C7* *F*

pán, nelze dvě-ma pá-nům vy-ho-vě-ti. Nebe hladké jako

Dmi *Gmi* *C7* *F7* *B^b* *Fdim*

samet, pějme taky přá-te-lé Pilný ví-tr mraky zamet; proto-

F *C7* *F* *D7* *G*

že je nedě-le. Když nád-her-ně se vy-da-

G+ *G6* *Ami* *F⁴6* *D7* *E7* *Ami*

ří sed-mý den, sed-mý den, a když vám

D7 *Ami* *D7* *Ami7* *Ddim* *D7* *G* *G*

mo-tor ne-va-ří, - tak přece bud'-te spo-ko-ien!

G *G6* *G* *G+* *G6*

Ať te-dy nád-her-ně se vy-da-ří sed-mý den,

Ami *F⁴6* *D7* *E7* *Ami* *D7* *Ami7*

sed-mý den vám s úc-tou pře-jí stopa-ří, měi-te nás

Fox Trot (quasi marcia)

D7 Ami7 D7 D9^b G6 G
 rá di sed- můj den! Ač sviž - tí ko-la sed-mý
 G6 G G+ G6 Ami F#6 D7 E7 Ami
 den, sed - můj den, sed- můj den, sta - čí nám,
 Cmi6 G9 Dmi E7 A7 Ami7 D7
 když jen do- je- deň, je pře- ce sed - můj, sed- můj,
 A7 Ami7 D7 A7 Ami7 D7 G
 sed - můj, sedmý, sed - můj, sed- můj den:

© 1966 PANTON, Praha—Bratislava

Na Sochůrkově snímku Zuzana Burianová

PRVNÍ ŘÁDKY

Jan Růžička

Blues o loučení na nádraží

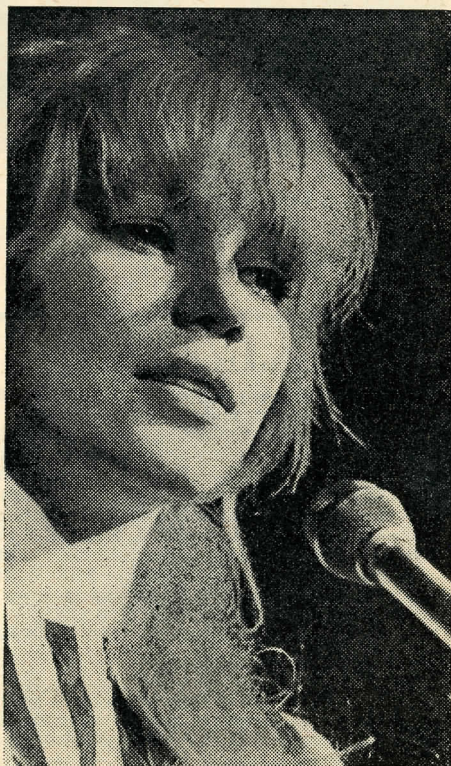
Všechny hodiny světa
Se nesmyslně rozběhly
To je konec Nedívej se tak udiveně
Protože to je konec

Všechny hodiny světa
Už nejde zastavit
To teda nejde Nedívej se tak udiveně
Nejde to Prostě

Ter lístek Dvakrát procviknutej
Vstupenka jinam Někam pryč

Všechny koleje světa
Všechny hodiny světa
Kapela Družičky Věneč a Koberce
Proslavy Úsměvy Sláva a Nazdár

Srdce ti červeně tiká
Lístek Dvakrát procviknutej
Tak to je konec Nedívej se tak udiveně
Protože to je konec

Trumpetista Carmell Jones. Foto Pražák

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p.

Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény:

Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková

Grafická úprava: Valdemar Ungermann. — Technická redaktorka: Jana Zubíková

Redakční kruh: Václav Bárta, Vratislav Bartůněk, Jiří Černý, Miroslav Kovářík,

Josef Skvorecký, Jan Srámek, Jaroslav Vedral, Ivan Verner, Ivan Vyskočil

Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 22 10 54

Tiskne Knihtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13

Rozšiřuje PNS, o předplatném informuje a objednávky přijímá každá pošta i doručovatelé;

objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku,

odd. vývoz tisku, Praha 1, Jindřišská 14

Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs

Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 18. října 1966

© Orbis, 1966 — F-10*61864

Právo k provozování uveřejněných textů zadává

Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28;

autorská práva autorů hudebních skladeb chrání

Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20

MŮJ ÚDĚL

[You Are My Destiny]

Hudba a orig. text: Paul Anka / Český text: Ivo Havlů

Zpívá Jaromír Mayer

Slowly A7 Dmi Gmi

mf Ty jsi mým ú-dělem, co shůry mně souzen byl, pro mě jsi an-dělem

A7 Dmi Gmi A7 Dmi Gmi

-tak rád tě mám. Dík to-bě zázrakem - pro-ží-vám krásný sen,

A7 Dmi Gmi Dmi A

ted' nevím sám,čí jsem - tak rád tě mám. Nechá - pu

Dmi A Dmi Gmi

jenom, jak já kdy vů- bec žít moh sám - dnes vím, že by bez tebe svět

Dmi E7 A7 Dmi

zůstal stát, že by byl jak prázdný rám. Je už mým ú- dě-lem, že tvoutvář

Gmi A7 Dmi Gmi7 Dmi6

den co den pletu si san-dělem - tak rád tě mám.

Zpěvačka Cleo Laine.
Foto L. Svátek

11

times